

Dung Saigon

Dễ Ghét

VNTHUQUAN.NET, 2008.

Chương 1

Cả lớp ồn ào lên như chợ tan buổi họp khi Tâm “kêu” trưởng lớp ù té chạy vào báo tin:

- Tất cả ra về trong ồn ào và... vô trật tự. Cô “Toán” bi... sổ mũi nhức đầu, không đến trình diện chị em mình để làm nghĩa vụ. Ý Tâm muốn nói giáo sư dạy toán bị ốm không đến dạy được. Tâm dài dòng và phát ngôn như thế, đúng là loại ngôn ngữ con gái bọn Ly thường dùng. Oanh và Lý đang chú ý mũi vào bài toán khó, cố tìm cách chứng minh để “chịu đòn” trong giờ cô Hải, nghe thế reo to nhất lớp:

- Ôi giời. Nếu biết rằng “táng” khó như “vầy” em chẳng thềm chọn ban Bò. Theo Xê xướng hơn. Lý dụi hai tay vào mắt, làm bộ sụt sịt:

- Cô ơi cô, em nhớ cô, em thương cô Sao cô chẳng “hèm” vô dạy tụi em mí. Tâm kêu la làng:

- Thôi, tản hàng... cố gắng. Đường ra cổng có ai quên lối, báo cáo? Cả bọn con gái cười rúc rích. Quên thế quái nào được. Gì chứ nghỉ hai giờ cuối là cả một chương trình gồm toàn những tiết mục hấp dẫn. Quả nhiên tiếng gọi nhau ới ới:

- Mai ơi, đi chợ Sài Gòn không mi?

- Thôi em chă. Em vào Thảo Cầm Viên cợ Có tiếng cười nham nhở:

- Ủa, em có hẹn với người tình bên chuồng dã nhân đí hờ? Mai cầu nhàu:

- Ông “đỉnh” mày vẹo hàm bi giờ. Ông vô kiếm hoa đẹp về ép gửi cho nhỏ Hoàng ở Qui Nhơn. Nó viết thư xin tao...

- VẬY con Trâm, con Kiều? Tụi mày có mục gì vậy?

- Chúng ông về Tân Định. Ghé thăm thạch chè Hiền Khánh rồi vào

chợ mua ít tai heo...

- Làm gì vậy?

- Ngâm dấm, gửi cho chàng. Cả lớp cười sùng sục. Có tiếng chửi:

- Khỉ già. Ăn với nói. Trâm đi một đường thơ ngây:

- Ủa, sao các chị chửi em. Em nói thiệt mà. Gửi cho chàng “dậu”. Bị lóng rầy chàng đóng ở chân cầu, nhậu đế với cóc với ỏi không hề.

Chàng rất cuống hòng viết về than thở với em:

- Chiều chiều “dậu” dưới chân cầu Đậu bao nhiêu mách đau đầu bí nhiều. Bởi vậy em phải gửi quà ra an ủi chàng và tăng cường sinh lực cho chàng chớ. Cả lớp cười ngặt nghẽo vì lối nói dân nhậu của Trâm. Nét rạng rỡ vui tươi hiện rõ trên từng khuôn mặt, người này chen, lấn, huých người kia để ra trước, hí ha hí hửng. Ly và Hạnh ra sau cùng. Cả lớp ồn ào là thế, thoát cái đã tản mát ở cổng trường. Chỉ còn lao xao. Vài cô tạt vào hàng đậu đỏ, vài cô cầm cúi trên đĩa thịt bò khô Nghiên cứu say mê còn hơn say mê làm toán. Ly nhìn lên. Bầu trời trong, xanh. Loáng thoáng gợn vài cụm mây bông nổi bay vu vơ Gió thật nhẹ, đùa từng đợt lá me vàng rắc xuống lòng đường. Ly chợt thấy xúc động, nỗi xúc động thường đến hàng ngày vì ngoại cảnh như vậy, và vẫn làm Ly bồi hồi mạnh mẽ. Cảnh vật đầy thú vị, đầy lãng mạn và như đông đầy mơ ước thầm kín của tuổi cài trâm. Ly ôm cặp trước ngực, cùng Hạnh lặng lẽ bước bên nhau giữa cơn mưa lá, lòng rung động ngổ như mình đang bước thật cô đơn trong một ngày bão rút. Hay như trong một sớm chớm chớm đầu Thu, đã có gió heo may và thời tiết lành lạnh trên những lối đi về nẻo xa quen thuộc. Hạnh chợt hỏi:

- Ly ơi, trời dễ thương quá nhỏ nhỉ? Ly mỉm cười đồng ý:

- Ừ, trời ni mà đi chơi với bồ thì tuyệt. Hạnh tò mò:

- Bò? Mi có bò rồi phải không? Ly chối biến trong nụ cười tinh quái:
- Làm gì có. Em còn thơ ngây lắm, bé tí teo. Em chả biết gì. Hạnh lườm:
- Bỏ cái giọng đó đi nhỏ. Kể tao nghe với.
- Còn mày thì sao? Hạnh chột đổi giọng, êm nhẹ như gió đùa lá me rơi:
- Tao có rồi Ly ạ, từ mùa hè niên học trước. Ông ấy ở xa lắm. Ly kêu lên:
- Lại lính. Sao đứa nào cũng đòi làm người yêu của lính hết nhỉ? Không để ý đến lời Ly trêu, Hạnh tâm sự:
- Ông ấy nghèo lắm, nhưng ông bô bà bô mình chịu. Ông ấy còn bà mẹ già thôi, tóc bạc trắng dài thật là dài. Mà cũng hiền lắm. Hai đứa đang lo dần dần, ông ấy bảo độ hai năm nữa khi ta lên Đại Học rồi sẽ làm đám cưới. Ly mỉm cười. Con gái thì biết bao nhiêu là dự định, là mơ ước. Nhiều vô kể. Và tin tưởng xa xôi, lãng mạn. Có chắc người con trai nào đó hoàn toàn như ý mình mong muốn, hay cũng chỉ là một gã đàn ông tầm thường. Họ chuộng bề ngoài chưng diện, đeo đuổi nhan sắc, bất cần đến sâu sắc của tâm hồn. Mà tâm hồn là điều hầu hết người con gái khi vừa biết khôn đều vun đắp. Như Ly đã và đang cố gắng. Học hành chăm chỉ, giữ gìn từng ly từng tí để được tiếng ngoan không bị lời dị nghị. Tất cả cho mình và cả cho người mình yêu, yêu mình, hãnh diện. Nhưng họ có biết thế không? Ly nhớ đến những hình bóng thoáng qua, và băng khuâng. Những hình bóng thoáng qua! Đời con gái, ở vào những tuổi mười sắp đổ sang hai mươi đều ít nhất vài lần đi tìm thần tượng. Đôi khi chỉ là một nét đậm, cũng đủ làm say mê Một thanh niên trong xóm, một chàng trai lướt qua trước cửa nhà. Một người đang ông gập gờ trong một cuộc

vui. Vài ba cô, hoặc mấy chị em xúm lại với nhau mà thì thầm:

- Tên ấy có cặp mắt mê quá mi ạ.

- Dáng người cũng đẹp nữa, vẻ câm nín lạ. Tao mê chàng quá rồi mi ơi.

- Hấn cười với tao!

- Còn lâu, “chàng” nhìn tao hóm hỉnh lúc mi xô tao ra khỏi cánh cửa núp.

- Thôi... mê chung vậy!

- Đồng ý, nhưng không thể là chồng chung đâu nhá. Ngôn ngữ bây giờ của các cô là như vậy. Nhưng, thực ra, con gái tụi Ly vẫn ngoan, vẫn đẹp cả thể xác lẫn tâm hồn, không hề vẫn đục những tâm thường... Hạnh vỗ vai Ly:

- Ly, nghĩ gì vậy? Ta kể cho mi nghe mà mi như người lạc lối đào nguyên?

- À... à tao mừng cho mày.

- Còn mày, nói thật đi. Ly làm điệu, đưa ngón tay lên miệng, giả bộ dáo dác nhìn:

- Í, chẳng có đâu, em lơ mơ, bố em đập chết. Hạnh nhìn Ly có vẻ tin. Con bé này nổi tiếng dễ thương trong lớp, hẳn nó chưa biết gì. Hạnh chợt thấy yêu bạn, và moi óc tìm một cái tên con trai quen thuộc trong nhà với ý định mỗi mai kết bạn cho Ly Hai người băng qua đường. Mặt nhựa xám thân yêu và quen thuộc với Ly quá chừng, từ hốc đá đến mô nhựa nhô cao. Chính con đường này tôi đã qua lại bao lần. Chính con đường này đã đông đầy kỷ niệm tuổi học trò của tôi trong 6 năm qua, và năm cuối cùng làm tôi bồi hồi luyến tiếc. Rồi tôi sẽ lớn hẳn lên khi tôi ngấp nghé bước vào cửa trường Đại Học. Và mai kia... tôi sẽ sống yên thân trong một gia đình xa lạ nào đó.

Đời con gái hẳn chỉ bấy nhiêu, và tôi yêu thương tuổi cài trâm này nhất. Bố cũng đã từng nói:

- Suốt đời bố, bố yêu nhất thừa còn ôm cặp. Và bố nghĩ không có một cảnh đời nào đẹp hơn cảnh đời đó. Bố tiếc, bố tiếc không bao giờ thôi... Ly lại thấy băng khuâng hơn nữa. Ly và Hạnh gặp Thanh đứng ở góc ngã tư đường, gần đèn đỏ. Thanh riu rít:

- Giờ mới ra tới đây hờ hai nhỏ? Có mục gì không? Hạnh lắc đầu:

- Tụi tao về. Thanh rủ:

- Vậy thì theo tao. Ở nhà tao đang có mục vui lắm. Cam đoan tụi mi mê tí!

Ly tò mò:

- Dấu vừa thôi. Mục gì đó?

- Cầu cơ!

Cả Ly và Hạnh cùng reo lên:

- Cầu cỡ Bằng trái tim cắt ở ván thiên hờ? Thanh lắc đầu:

- Không, thời buổi này tối tân rồi. Hồn về không cần tám ván thiên, mà chỉ cần một đồng tiền mười là đủ. Hạnh tỏ vẻ nghi ngờ:

- Vậy thì tin thế quái nào được. Thanh vên vào và sốt sắng cãi:

- Như điên. Đúng lắm. Rồi Thanh kể lể, dẫn chứng. Thanh nói hay đến độ cả hai xiêu lòng và đi cùng Thanh về nhà. Buổi cầu cơ hình như xếp đặt trước. Đông người làm Ly e ngại. Nhưng Thanh đã kéo tuột Hạnh vào gian trong nên Ly đành đi theo. Thanh bảo:

- Không cần cầu về đêm như lối xưa, mà ngay chính Ngọ cũng vẫn mời hồn lên được. Miễn là người để tay vào có niềm tin mạnh mẽ và dốc lòng thành khẩn là hồn về. Hôm nay nhà tao cầu sớm, tao cứ lo không được tham dự. Vừa may cô Toán nghỉ...

Có gần mười người tham dự buổi cầu cơ Vợ chồng người anh lớn

của Thanh, cô em gái nhỏ, hai người bạn của ông anh đến chơi bất ngờ, cu Hoạt con ông anh của Thanh và bọn Ly Bà chị dâu của Thanh được đề nghị giữ vai chính, vì bà thành khẩn tin là có thần thánh và ma quỷ nên dốc lòng khẩn nguyện. Nhờ vậy cơ thường lên ngay và đi vù vù. Thanh bảo thế. Mọi người quây quần quanh chiếc hiếu. Phải ngồi dưới đất, và ở gian phòng không có bàn thờ Phật, hồn mới dám về. Bàn cơ là một mảnh giấy vuông lớn, trên vó viết hai mươi bốn chữ cái và các dấu cùng hai chữ Có – Không. Bên dưới, ở hai góc còn có những chữ Nam

- Nữ

- Tiên – Thánh – Quy?

- Ma và Thăng. Ở giữa, phía dưới cùng, là một vòng tròn, trong có một dấu hiệu trái tim. Đồng tiền mười đồng được đặt vào đó. Ly gạo để cắm hương đặt trên đầu bàn cơ, giữa đĩa bánh và ly nước. Tất cả đều đã được sửa soạn sẵn sàng. Không khí đột nhiên trở nên nghiêm trọng. Chưa ai làm gì mà Ly đã nghe rờn rợn cả người. Bà chị dâu Thanh thấp hương khẩn vái, trong lúc đó Thanh thì thảo “phụ đề” giảng giải cho Ly nghe:

- Phải khẩn xin ông Thổ Công cho phép hồn vào nhà đã. Rồi khẩn mời hồn nào mình muốn mời về. Hạnh phúc lắm:

- Mời ai?

- Thì hồn một người thân đã khuất. Hoặc mời bất cứ hồn nào phiêu lạc quanh đây, rồi nhờ hồn ấy kiểm dùm người đã khuất mà mình muốn gặp. Bà chị dâu Thanh kính cẩn khẩn vái. Rồi cắm ba nén hương vào ly gạo. Cô em Thanh và vợ chồng ông anh đặt hờ tay trên đồng tiền, thật nhẹ. Ly ngồi quan sát nét mặt ba người, ai nấy đều lộ vẻ nghiêm trang kính cẩn. Hai người bạn ông anh của Thanh

vẫn ngồi ở một góc chiếu, hơi xạ Ly thoáng thấy một người vừa hút thuốc vừa nhìn Ly chăm chú. Cô bé nóng cả hai tai. Bà chị dâu

Thanh khẩn nho nhỏ bài thơ khẩn:

- Hồn nào ở chốn non bồng Qua đây xin hãy vui lòng ghé chơi Hồn bay, bay bổng, tuyệt vời Là hồn võ tướng hay hồn văn nhân Hay là hồn kẻ trai tân Hay là hồn gái muôn phần trinh tươi Nén hương đã đốt lên rồi Nước non sẵn có xin mời hồn lên Hồn lên lên cả bốn bên Làm cho cơ động cơ đi dần dần Kia cơ đã động ba chân Hồn còn để đọc nhiều lần nữa sao. Bài khẩn được đọc lên lần thứ hai, nhưng chưa hết bài thì “cơ” động. Ly chợt thấy tim đập mạnh. Đồng tiền di chuyển từ từ dưới ngón tay của ba người. Bà chị dâu nói:

- Mời hồn ăn bánh, uống nước. Đồng tiền trôi về hai nơi đó, dừng lại mỗi nơi một chút. Rồi chạy về chỗ cũ. Mỗi người hỏi một câu:

- Xin hồn cho biết hồn là Nam hay Nữ? Đồng tiền lại di động:

- Nữ.

- Xin cho biết là Tiên hay Thánh, hay là...

- Ma!

- Xin hồn cho biết tên? Đồng tiền bắt đầu chạy nhanh, đến từng chữ cái, từng dấu. Mọi người chăm chú theo dõi. Các câu hỏi được đặt ra, và câu trả lời làm thỏa mãn người hỏi bằng những tiếng xuýt xoa thán phục. Những thắc mắc, tò mò được đem ra hỏi rồi rít. Thanh hỏi:

- Xin hồn cho biết, thi kỳ tới đây tôi có đậu không?

- Đậu bình thứ. Thanh cười hể hả:

- Hạnh, Ly Hỏi đi tụi mày. Hạnh rụt rè:

- Thưa... hồn, còn tôi có đậu không?

- Đậu.

- Còn bạn tôi, cô Ly?
- Đâu. Ly đỏ mặt, thấy vui vui. Mọi người tiếp tục hỏi, lan man hết chuyện này sang chuyện khác. Đồng tiền chạy vù vù, nhanh đến độ Ly không kịp đọc. Nhưng các mẫu tự và dấu đều được Thanh ghép lại thành thạo vì đã quen với trò chơi này. Thanh thì thầm:
 - Linh lắm mày ạ. Chờ một chút cầu hồn khác tụi mình tự để tay lấy. Anh chị tao nghỉ ngơi đã, vả lại hồn cũng mệt rồi. Mọi người mời hồn về chữ Thăng tức là mời hồn... đi chơi chỗ khác. Một người bạn của anh Thanh chợt cười:
 - Thôi, xin hồn về nghỉ kéo bà xã cho ăn chổi lông gà. Bà chị dâu cau mặt, ông anh cũng la:
 - Đừng dõn mày. Người kia vẫn cười cười:
 - Em xinh lỗi. Dõn mặt nhà cầm... đồ khó làm... ruộng. Bà chị bỏ qua chợ Người thanh niên hút thuốc lá chợt nói:
 - Mời cô Ly để tay với tôi và Thanh nhé. Ly đỏ bừng mặt, lúng túng. Anh chàng thản nhiên dụi điếu thuốc vào cái gạt tàn, ngồi vào trước bàn cơ và nhìn Thanh, Ly cười cười chờ đợi. Anh chị Thanh đã đứng lên uống nước. Thanh dục:
 - Đặt tay vào, Ly Ly lắc đầu:
 - Thôi, tao sợ. Hạnh đẩy vai Ly:
 - Khỉ, sợ gì. Mày phải tự mình đặt tay vào mà hỏi thì cơ mới linh chứ. Thanh thêm:
 - Đúng vậy, mày phải đặt tay vào hỏi xem có đúng không, kéo mai một lại bán tín bán nghi là người ta đẩy cơ đi. Ly đành đặt tay lên, thật nhẹ. Thanh lăm nhăm khẩn, và cơ lại lên ngay. Lần này là hồn một thanh niên chết trận ở Sài Gòn. Thanh hỏi mấy câu, rồi bảo:
 - Anh Huy với Ly hỏi đi. Huy, chàng thanh niên hút thuốc, neho mắt:

- Xin hôn cho biết, cô Ly mấy tuổi? Ly kêu lên:

- Ơ... Ơ...

Cơ trả lời:

- Mười tám!

Ly giật mình, sao đúng vậy? Huy hỏi tiếp:

- Cô Ly học ban gì?

- Ban B. Ly hồi hộp vì các câu hỏi đặt ra được trả lời thật đúng. Huy nhẹ nhàng nhắc Ly:

- Cô Ly hỏi gì đi chứ? Ly lúng túng:

- Ly... , tôi... biết hỏi gì bây giờ? Thanh cướp lời:

- Để tao hỏi cho Hồn cho biết anh Huy đã yêu ai chưa?

- Có.

- Mọi người nhìn Huy, anh chàng mỉm mỉm cười, ra vẻ không tin:

- Tôi mà ai thèm yêu.

- Hồn cho biết anh Huy yêu ai, tên gì? Đồng tiền chạy veo veo dưới tay Ly, và bất ngờ chỉ vào hai chữ:

- L – Ỗ Mọi người ồ lên một tiếng lớn, và Ly rút phắt tay về, run rẩy vì việc bất ngờ đó. Huy đùa:

- Cơ sai rồi, tôi với cô Ly mới vừa gặp nhau. Thanh nhắc:

- Đặt tay vào Ly, để cơ trả lời lại. Cơ trả lời lại:

- Sẽ yêu nhau và lấy nhau. Tiếng ồ lại phát ra mạnh hơn, xen lẫn tiếng cười của Hạnh và Thanh. Ly then quá kêu nhỏ:

- Thôi tôi không để tay nữa đâu. Huy cũng dỗ dành:

- Ừ thôi, ai lại cơ đùa dai quá. Cô Ly đừng để ý...

Buổi cầu cơ chấm dứt lúc mười hai rưỡi trưa. Thanh nhờ Huy và người bạn kia của ông anh đưa Hạnh, Ly về. Không biết vì lẽ gì, Huy lại hăng hái theo Ly đi trước, dù Ly năm ba lần từ chối, viện cớ đi bộ

ra bến xe lam cũng gần. Ly đành ngồi lên sau xe Vespa của Huy và lườm nụ cười châm chọc của Thanh, Hạnh. Chiếc xe vụt đi, Ly còn nghe tiếng Thanh đuổi theo:

- Chúc hai người... đi chơi vui vẻ!

Ly mắng thầm:

- Con quỷ con. Mình về chứ lang bang đâu với anh chàng này mà nó nói vậy. Chiếc xe êm ái lướt đi, Huy chột lên tiếng:

- Cô Ly không phiền về việc lúc nãy chứ?

- Dạ không. Ly đáp lí nhí.

- Tôi có chút việc cần nói, cô cho phép tôi mời đi uống nước và nghe tôi trình bày...

Ly bối rối. Anh chàng tán đấy à? Nghe Thanh giới thiệu, Ly biết Huy là nhà báo. Bộ anh chàng tưởng mình... nói giỏi lắm hay sao đây? Ly ngập ngừng:

- Thưa ông, tôi sợ về trễ bị nhà la.

- Cô Ly xưa nay nổi tiếng là ngoan, Thanh bảo thế. Lần này có về trễ, cũng là lần thứ nhất, chắc ông bà cụ chẳng nổi mắng. Ly không biết trả lời sao. Huy tiếp:

- Tôi cần nói với cô một chuyện quan trọng. Ly mỉm cười. Quan trọng! Anh với tôi vừa gặp nhau vài tiếng, có gì quan trọng để nói với nhau. Có gì liên hệ để trình bày? Hả anh chàng định tán mình, nhất định thế rồi. Ly thấy hãnh diện nhẹ nhẹ về sự chú ý của chàng thanh niên. Ly nhận lời:

- Mười phút thôi ông nhé. Huy gật đầu:

- Cám ơn cô Huy dừng xe trước quán kem Ca-Ra-Van. Quán kem mà bọn Ly, Mai, Loan, Hạnh hay vào mỗi lần bát phố Lê Lợi chiều thứ bảy, hay chủ nhật. Ly nghĩ thầm:

- Sao khéo thế. Tụ dưng Ly để ý đến Huy hơn. Anh chàng đẹp trai đấy chứ. Cao, đen và rắn chắc. Nụ cười tươi. Ánh mắt hơi dữ. Ly bước yếu điệu bên Huy và lách qua cánh cửa Huy vừa mở. Lịch sự và thân như bồ bịch, Ly nghĩ vậy. Hẳn những người trong quán đang nghĩ vậy về hai người. Ly lại thấy nóng bừng cả má. Huy chọn chiếc bàn hai ghế ở sát tường. Không hỏi Ly, Huy gọi kem bốn màu. Và mỉm cười:

- Tôi biết cô thích loại kem này. Ly ngạc nhiên:

- Sao ông tài thế?

- Các cô thường thích màu sắc. Vả lại tôi thấy ở đây bán kem bốn màu.. hết sớm, vào các chiều cuối tuần. Ly nói thào:

- Vua xạo.

- Cô dùng bánh ngọt?

- Cám ơn ông, tôi ghét bánh ở đây, cho màu đậm quá.

- Sợ đau bụng? Ly cười. Huy cũng cười. Đột nhiên nét mặt Huy nghiêm trang:

- Cô Ly thích cầu cờ Ly gật đầu:

- Dạ có, thấy hay hay. Nhưng mà cũng sợ sợ. Ly thấy Huy nhìn mình chăm chú. Và anh chàng nói thông thả, như nhấn từng tiếng một:

- Cô tin không?

- Không tin lắm... nhưng thấy đúng ghê.

- Cô thích cầu luôn?

- Ông hỏi rồi? Tôi thích, nhưng đây là lần đầu tiên.

- Vậy tôi xin khuyên cô điều này. Và đó cũng là lý do tôi mời cô đi uống nước để có cơ hội trình bày. Cô đừng nên chơi cơ nữa. Hay nói cách khác, cô có chơi cơ thì đừng tin một cách thành khẩn như bà chị dâu cô Thanh, có hại lắm. Hóa ra không phải rủ đi uống nước

để tán mình, Ly thấy mình... bậy quá. Và hơi bực.

- Sao ông lại khuyên tôi như vậy? Giọng Huy nghiêm trọng:

- Vì rất nguy hiểm. Tôi nói thực. Sự linh hiển của hồn nhập vào cơ đúng hay sai người ta không thể quyết đoán. Nghĩa là nói không cũng không được mà nói có cũng không được. Tôi đang thực hiện một phóng sự về vụ này. Theo những điều ghi nhận được, tôi thấy rất đông người có niềm tin mãnh liệt vào việc chơi cơ – như bà chị dâu Thanh

- đều bị đau nặng... đều bi... ma nhập vào người hành hạ thành điên, hay ít ra, thành ngớ ngẩn. Ly rung mình, rợn tóc gáy. Huy tiếp:

- Nếu bảo là có hồn nhập, thì đó chỉ là ma quỷ nhập vào, chứ không phải người thân nào đã khuất của người cầu cơ hành như vậy.

Người bị hành nói năng lảm nhảm, chân tay loạng quạng, mặt đỏ ửng và lúc nào cũng nói chuyện một mình... đối thoại tay đôi với... thần linh. Tuy vậy họ vẫn có lúc tỉnh, vẫn đủ lý trí để nhận rõ sự việc chung quanh. Tóm lại, họ Ở trạng thái của kẻ uống rượu “như tỉnh như say”, nhiều khi tự hành hạ thân thể...

Ly lắng nghe Huy kể đến hết những ý nghĩ của anh chàng. Và Ly bất ngờ hỏi móc:

- Ông kể cho tôi nghe để làm gì thế?

- Tôi... muốn khuyên cô đừng mê trò chơi nguy hiểm đó. Ý nghĩ ấy chỉ mới có khi thấy cô chăm chú nghe mọi người hỏi và có vẻ tin. Tôi sợ cô tin theo kiểu bà chị dâu cô Thanh.

- Cám ơn ông đã lo hộ tôi. Bây giờ xin ông vui lòng cho tôi về nhà kéo trễ quá. Tôi sẽ thử lại xem cơ có nguy hiểm như ông nói không? Trên đường về, Ly vẫn còn bực tức không đâu. Vậy mà tưởng anh ta muốn tán mình chứ. Tội nó gọi mình là hoa khôi Toán, vậy mà hán ta

lại bơ bợ Cái mặt... dễ ghét. Dễ ghét thậm tệ. Khi Huy ngừng xe, anh chàng chỉ thấy cô nàng mỉm cười xả giao nói một câu “cám ơn ông nhiều lắm ạ” rồi quay đi. Không nhìn lại Ly cũng hình dung ra được nét mặt ngớ ngẩn của anh chàng:

- Dễ ghét. Cái mặt dễ ghét. OOO Vậy mà Ly lại rất nhiều lần chạm trán anh chàng Huy. Mãi sau Ly mới biết những lần gặp gỡ ấy là do Thanh xếp đặt. Qua các câu chuyện, qua những săn sóc, lịch sự của Huy, Ly bắt đầu bớt ghét anh chàng, nếu không muốn nói là đã nhen nhúm một chút cảm tình. Nhà báo ta không hẳn là ăn nói giỏi, nhưng khá sành tâm lý các cô. Lần thứ hai gặp gỡ, Huy nói ngay:

- Chắc cô đã bớt giận tôi?

- Có lẽ vậy, nếu ông muốn thế ạ. Câu trả lời của Ly tối mò. Huy cười:

- Tôi thì muốn cô hết giận luôn kìa.

- Cũng được, nếu điều đó làm ông nghĩ ngợi quá lâu. Lại lỗi nói ám ớ của các cô đang lớn, Thanh cười:

- Bạn ta! Anh Huy chịu bại trận rồi. Nhân danh... ta, ta quyết định ông Huy phải đưa bọn này đi bát Bô Na chiều mai, thứ bảy. Ly chưa kịp phản ứng thì Huy sốt sắng nhận ngay điều kiện (và sau này Ly bảo Huy con nhỏ Thanh thế mà ranh, xếp đặt cơ hội cho anh không à). Những buổi chiều thứ bảy tiếp nhau rồi những buổi chiều khác cũng trở thành buổi chiều thứ bảy. Những buổi hẹn hò, những buổi vui chơi không muốn dứt. Ly không hiểu từ hôm nào Ly đã yêu Huy. Từ hôm nào Ly đã buông rơi tất cả những đón đưa săn sóc, tán tỉnh của bao người để chỉ đợi chờ ở một người những lời hò hẹn. Và sướng vui, và buồn, và phiền muộn. Và tiếc nuối. Ly hụp lặn cùng Huy trong ngần ấy mùi vị của tình yêu. Ly cố nhớ lại. Từ một ngày tất cả trở thành trọng đại, cũng vẫn là buổi chiều đáng nhớ trong đời, Huy đã

đề cập lại câu chuyện cầu cơ:

- Ly vẫn thích chơi cơ?

- Không còn thích mấy, mà cũng chẳng muốn mất thì giờ vào trò chơi ấy. Ly mỉm cười thú vị. Đúng ý chàng chưa, chàng ời. Khuyên như mãi. Chơi cơ nguy hại lắm, anh đã nói với em hơn một lần rồi mà.

Nét mặt Huy vẫn nghiêm trang:

- Anh muốn đưa Ly tới thăm người chị trong họ, nghe chị kể một câu chuyện khó quên. Ly đi theo Huy, dễ dãi, không hỏi để làm gì. Em yêu anh, chiều anh, có thể!

Người chị tiếp hai người và khi Huy đề nghị, đã kể cho Ly nghe về hai năm trời sống trong đêm tối. Bóng tối do bàn cơ đầy rẫy linh hồn, ma quỷ đầy đưa chị vào. Chị bị ám ảnh, dần vật nặng nề. Bên tai lúc nào cũng nghe tiếng người chửi bới, xúi làm những chuyện bất thường, hành hạ xác thân. Người đàn bà nổi tiếng quá nhiều niềm tin thành khẩn vào thế giới vô hình trở thành mất trí, từ giã bàn cơ với những lời khấn đầy vần điệu lời cuốn. Như thế, trong hai năm. Chị được đưa đến bao nhiêu người cốt, bao nhiêu thầy cúng trừ tà và bao nhiêu là bác sĩ nội khoa thần kinh. Sau 2 năm chị khỏi dần, rồi khỏe mạnh như xưa, mà không hiểu vì đâu mình khỏi. Từ đó không bao giờ chị dám nói, dám nhìn đến chuyện cầu cơ Ly rùng mình kinh sợ. Ly hiểu Huy lo cho mình thực sự, hôm gặp gỡ đầu tiên. Khi ra về, Ly thắc mắc:

- Vậy mà sao Huy không ngăn cản bà chị dâu của Thanh?

- Anh đã thử nhiều lần, nhưng bà ấy không tin và cho việc bà chị họ của anh gặp phải là ngẫu nhiên trùng hợp. Bà ấy còn tin mình thông cảm với thần linh, một lần đi coi bói thầy bói số bảo bà ấy như thế.

Chẳng hiểu rồi kết cuộc sẽ ra sao? Ly sốt sắng:

- Để Ly bảo nhỏ Thanh mới được. À Huy này...
- Thế nhưng sao cơ nói đúng thế nhỉ?
- ?
- Thì cái lần tụi mình chơi đó. Cơ nói tuổi Ly đúng phóc, cả ban B Ly học nữa.
- Huy mỉm cười không nói. Ly ngập ngừng:
- Cả vụ tụi mình... thương nhau nữa. Sao cơ biết trước là anh và Ly sẽ... sẽ...
- Sẽ yêu nhau?
- Ừ... ừ...

Huy ranh mãnh:

- Khó gì, anh là cơ lúc đó mà. Ly ngẩn người, chợt hiểu. Mặt Ly đỏ lên:
- Hoá ra anh đẩy? Huy lại cười. Ly ngúng nguẩy quay đi. Vậy là con nhỏ Thanh... nội tuyến, kể mọi chi tiết về mình cho anh chàng biết, đẩy cơ chạy theo ý muốn. Con bé lại còn hỏi gài khéo cho anh chàng có cơ trả lời nữa. Ghê thật. Và như vậy, cái vụ tên người yêu anh chàng do cơ nói cũng là “sáng tác” của anh chàng nữa. Quá xa! Ly vắn vẹo:
- Tại sao Huy làm vậy? Huy chân thành:
- Tại vì anh mê Ly ngay khi cầm điều thuốc lên, nhìn Ly ngồi khép nép bên Thanh, sau làn khói thuốc mờ mờ... Ly đẹp thật...

oOo

- Mơ mộng gì thế cô nhỏ? Huy bước lên thềm, tựa vào khung cửa sổ nhìn Ly cười âu yếm. Ly giật mình choàng tỉnh. Huy đã đi làm về, hết chiều rồi đó. Những phút nghỉ ngơi sau bận rộn lo cơm nước qua thật nhanh. Mà cũng cho Ly dịp hồi tưởng cả một quá khứ dài dặc

thửa ươm mợ Tuyệt đẹp. Ly đã bỏ dở giấc mơ Đại Học để về nhà “người ta”, yên phận. Hết cả những toan tính hôm nào với Trang, với Hạnh. Mà chúng nó cũng bước lên xe hoa cả. Nói tiếp nhau về “bên ấy”. Trường học đã mất đi những đôi chân chim sáo, thì đã có những bước chim di tiếp nối lớn lên. Và có những gia đình thêm sự hiện diện của người con gái làm dâu. Nét đan thanh trên thân thể ra đi với thời gian, còn để lại nếp răn trên trán, trên da thịt. Một ngày nào đó!... Ly thở dài nhẹ nhẹ, nhìn chồng mỉm cười. Người đàn ông về, không khí trở thành sinh động. Buổi tối thực sự bắt đầu, bên mâm cơm. Bên giường ngủ. Buồn bã vẫn vơ tan biến. Nhưng chỗ cho tiếng cười thật dòn, tiếng nói oang oang sáng khoái. Trong một nhọc, Huy vẫn thấy hạnh phúc làm chàng dai dẳng, những khó khăn, những chật vật của cuộc sống không thể làm chàng bỏ cuộc, buông xuôi như lúc còn chưa vợ. Bây giờ là trách nhiệm của Huy về vợ, về con. Đời sống và nguồn vui của họ là chàng, mà ngược lại, cũng vì họ mà chàng vui sống... Chẳng hạn đây. Tiếng nàng đã kêu lên, lạc giọng trong nhà tắm:

- Huy ơi... cứu em với. Chàng hốt hoảng:

- Gì thế Ly?

- Con dán, mau lên. Chàng thở dài:

- Trời đất ôi. Và chạy xuống. Nàng đang đứng co ro một góc nhà tắm, tay này quần áo tay kia khăn mặt, run rẩy. Con dán khốn kiếp nhờn nhờn trong đó. Chàng vốn ghét, thù loài dán. Bèn vun tay đánh bẹp một cái. Con dán rớt xuống, chàng dẫm bẹp dí một cách hùng hổ trước đôi mắt thán phục của vợ. Nàng nói:

- Sợ quá. Chàng diều:

- Đừng thêm sợ. Nàng cười:

- Cú sợ.

- Hết rồi mà. Rồi chàng bỏ lên nhà trên. Nàng kêu:

- Huy...

Tiếng gọi dài ra, nhõng nhẽo.

- Gì nữa thế, em?

- Đứng đó cho em... tắm. Sợ lắm!

- Trời đất ôi!

Chàng thường kêu thế mỗi lần nàng làm chàng thán phục cái tính nhõng nhẽo của nàng.

- Phần nào thôi chứ, em. Tắm lẹ đi kéo lạnh.

- Huy lên làm gì đó?

- Nằm nghỉ.

- Sợng không, người ta sợ mà mình lên nằm nghỉ tỉnh bơ Chàng an ủi:

- Hết rồi, dán cái chưa kịp để dán con nữa để bay ra dọa cứng đầu, tắm đi. Anh nằm một tí rồi em muốn hành gì anh cũng chịu. Chàng đi lên. Nàng dậm chân, la cả tràng:

- Anh... dễ ghét. Dễ ghét. Dễ ghét...

Chàng phì cười. Dễ ghét. Lấy nhau rồi, mấy anh bồ dễ thương bỗng nhiên bị trở thành dễ ghét hết trơn. Nhất là đã xa ngày cưới độ nửa năm. Anh chàng không còn “ga lăng”, hào hoa phong “thấp” nữa.

Không còn cái vụ mở cửa xe... tắc xi để nàng lên trước, dìu nàng từng nấc thang lầu rạp xi-nê Rex. Không còn kéo ghế cho nàng ngồi ở kem Givral, không còn lính quính như gà mắc đẻ để dành khi nàng làm bộ hờn dỗi. Tất cả đều ngược lại, khi đã lấy nhau. Chị vợ nào cũng lên án nặng nề đức anh chồng như thế. Xem xi-nê dưới nhà, vé hạng nhì. Gọi tắc xi là chui vào trước để vợ lên sau tự đóng cửa, và

tự kéo ghế ngồi trong quán nước. Nhất là khi các nàng giận, anh chàng bèn lồi bông lồi tằm ra ngồi... ngoáy tai. Tóm lại, các anh chồng dễ ghét đủ thứ, nhưng khi đó “kẹt” cái là đã thương yêu anh chàng đậm mắt rồi. Nên dù trách móc đủ chuyện, các nàng vẫn yêu chồng ra rít và vẫn yêu những cái dễ ghét của chồng kinh khủng. Còn sợ rằng nếu chồng không có thói hư tật xấu đó, e chuyện tình sớm nhạt nhẽo đi chẳng. Cho nên, chẳng anh chàng nào lấy làm lạ khi vợ than phiền (một cách âu yếm):

- Anh (hay chị) xem. Ông ấy đi thì thôi, về đến nhà là nằm dài ra giường hò em pha nước cam, lấy khăn, lấy quần áo tắm... cứ như ông Tướng. Thật dễ ghét. Anh chồng làm bộ cười ruồi, khoái trá. Nhưng sự thực, chỉ những anh đã lấy vợ mới biết rõ, mới “thấm thía” cái... bề trong. Đó cũng là trường hợp chung, cưới Huy Với Ly, Huy cũng là một người dễ ghét. Huy dễ ghét đến đô... không tưởng tượng được, nhưng thiếu Huy, chắc chắn Ly không thể “sống” được. Nàng nói thế. Cô bé học trò nhảy chân sáo hôm xưa, cô con gái luôn luôn theo đuổi một ăn diện hippy bây giờ vẫn còn đẹp lò lộ, dù đã có con với chồng. Huy ước mong nàng sẽ cứ vậy cho dù đến lúc đã năm con. Như những vần thơ dễ thương hai vợ chồng cùng thuộc:

- Quả cau nho nhỏ Cái vỏ vân vân Nay anh học gần Mai anh học xa
Em lấy anh từ thửa mười ba Năm nay mười tám thiếp đã năm con
Ra đường thiếp hãy còn son Về nhà thiếp đã năm con cùng chàng.
Thương vợ, yêu người tình nhân trọn đời, chàng đã cố gắng “đỡ chân tay” cho vợ một phần để nàng bớt cực nhọc vì chồng, vì con. Để mỗi lần nhớ tới hôm xưa

- thửa hai đứa yêu nhau – nàng vẫn có thể bồi hồi cảm động giống chàng. Cảm động như phút trao nhau chiếc nhẫn cưới ngày nào. Anh

cu Tý đẹp trai đái dầm khóc ré lên. Huy vội ngồi nhồm dậy thay tã cho con. Thằng bé cười toe toét với bố. Huy cười lại, cảm động nghĩ tới cả một công trình của cha mẹ. Hình ảnh cu Tý bây giờ là hình ảnh của chàng ngày quá khứ. Trong đó, có một đoạn thời gian người mẹ mang nặng đẻ đau. Ngày Ly có bầu cu Tý cũng là một thời gian khởi đầu bao nhiêu chuyển biến tình cảm. Hết cả xi-nê, du hí. Hết cả lang thang vui với bạn bè. Hai vợ chồng hân hoan với bao dự định. Và Ly miệt mài với bao nhiêu việc:

- may tã lót, may áo gi-lê, sắm sửa bình thủy, chai sữa, khăn bông, áo cánh. Thêu thùa, đan lát. Và Huy chạy đôn chạy đáo làm thêm, kiếm tiền để dành cho ngày vợ khai hoa nở nhụy. Thằng bé (hay con bé) lớn dần trong bụng mẹ, “nghịch ngợm” như giặc con. Huy vẫn nghĩ rằng đứa bé là trai, gọi đùa nó là Khương Đại Vệ. Buổi tối Huy nằm ngủ không say giấc sợ đụng chạm mạnh vào bụng vợ. Đứa bé “đạp” vào hông bố lúc thiu thiu, Huy choàng dậy la lên:

- Tả nị xi... Khương Đại Vệ. Ngô Lý Tiểu Long mà nị dám đạp à. Ly bật cười:

- Ông này thật... Ngủ đi, mai dậy sớm đi làm chứ. Đúng là “Khương Đại Vệ” ra đời chứ không phải Trịnh Phối Phối. Huy nhìn con, đứa bé mới sanh còn đỏ trong nôi, dưng dưng nước mắt. Và ngày qua ngày, như thảo mộc, cu Tý lớn dần hình hài. Thật xinh, thật dễ thương như nụ cười nó đang nở và lại dần chìm vào giấc ngủ ngoan. Huy trở lại giường. Chân dơ lên. Chàng vận sức vào chân, bung ra thành một thế đá. Chiếc giường rung lên chuyển động. Huy mỉm cười. Hồi trước, mỗi chiều sau khi ở Tòa Soạn về Huy đều đi học võ Thái Cực Đạo. Huy bảo học cho người khỏe mạnh, khi bạn bè hỏi. Học để sau con trai lớn lên nó có... đánh bố thì còn có sức, có miếng mà chịu

đòn, Huy đùa với vợ như vậy. Nhưng sự thực, chỉ có mình Huy biết:

- học để giết thì giờ, khỏi đi chơi lang bang, đi du hí tốn kém. Huy sợ tiêu phung phí, lúc vợ con cần lại không có. Thế nên, chiều chiều Huy lái xe phóng qua bên kia cầu chữ Y Võ đường Hưng Đạo.

Trường đông học trò, đa số là trẻ em từ 18 trở lại. Có một số quân nhân, tư chức và sinh viên. Huy... già nhất trường, lũ nhóc gọi Huy bằng... chú, nghe dị dị. Học được vài tuần lớp 6 buổi, Huy xin rút xuống học lớp một tuần 3 buổi, phần vì bận phần vì mệt. Thấy chàng chăm chỉ đi về, bộ võ phục ướt đầm mồ hôi cuốn tròn trong giỏ, Ly tội nghiệp săn sóc:

- Huy học lớp mấy?

- Cấp tám, đáng lẽ là không cấp, nhưng ông Giám Đốc thấy chịu khó tập luyện, cho xếp vào học cấp 8 luôn.

- Thế học những gì?

- Bài quyền cấp tám. Tam thế đối luyện. Tự do đối luyện. Anh biểu diễn cho cưng xem nhé. Không chờ ý kiến Ly, chàng múa luôn bài quyền một cách thành thục. Huy khoái chí, kên kên cái mặt. Nghe như có... tiếng gió vù vù. Nghe như ống tay áo Vương Vũ, Lý Tiểu Long, Khương Đại Vê... bay phàn phật. Chợt nghe oái một tiếng và Ly đang đứng dựa cửa lạng người đi, miệng mếu xệch. Huy tái mặt. Bỏ xừ, không khá rồi. Ly đưa tay ôm lấy một bên vai, nước mắt giọt vắn giọt dài thút thít. Báo hại Huy phải xoa... dầu Nhị Thiên Đường và đổ dành cả buổi trời. Từ đó gặp ai hỏi đến vụ võ nghệ của chàng, không chờ Huy nói Ly đã giới thiệu thành tích dùm:

- Ấy, ông ấy vừa được thăng đai nhờ đâm trúng tôi một quả vào vai... Huy chỉ biết cười trừ. Ấy vậy mà sau gần một năm tập luyện, Huy đang sửa soạn thi lấy đai nâu. Bây giờ thì Ly “chịu” chồng lắm, vẫn

chịu khó đứng cổ võ cho chồng dợt bài quyền cấp bốn ở nhà, và góp ý kiến lia lịa, dù rằng nàng... chẳng biết một miếng nào... Huy giật mình, tiếng hát của Ly len lỏi trong tiếng nước hoa sen đổ, thánh thót một đoản khúc ngoại quốc. Chàng mỉm cười. Cô bé còn... bé quá. Chưa đánh mất bao nhiêu hồn nhiên tuổi học trò. Huy thấy như Ly được vui, được hạnh phúc ở cạnh mình. Đó là niềm an ủi to tát nhất cho những kẻ yêu nhau, nhiều người chỉ sợ mình đem lại sự thất vọng chán chường cho người tình khi đã thành chồng vợ. Kỷ niệm buồn vui đầy ắp. Huy vẫn thích ôn lại ngày cưới. Vì đó là đoạn đường gai góc nhất của hai cuộc đời chấp nhận đổi thay. Đám cưới tổ chức ăn ở Queen Bee, ngày 31 tháng 10. OOo... “Đám cưới kính báo” với khách dự, xin dời lại hôm sau:

- mùng một tháng mười một, Quốc Khánh. Huy còn cố đi báo tin lại từng nhà. Vậy mà có một số đông bạn hữu không hay kịp, vẫn đến. Tay khư khư ôm quà, gặp cô dâu chú rể mặt mày hốc hác chạy tới chạy lui rồi rít xin lỗi mọi người và hẹn “tái ngộ” ngày mai. Thiên hạ bèn trao luôn quà cưới cho cô dâu, chất đầy cả dưới chân... cột đèn. Buổi tối đem quà về mở ra coi hai vợ chồng được một dịp cười sặc sụa. Trong đồng quà cao ngất, Huy “khiêng” ra một gói có đường kính gần cả thước, không nặng lắm và trong ruột kêu lóc xọc. Huy thận trọng mở từng nút dây gói quà, ghi tên người tặng là mấy cô cháu gái nổi tiếng phá như giặc. Hai vợ chồng ngẩn người. Một cái thau lớn bằng nhựa đỏ, trong đáy để “Chậu Hạnh Phúc để mừng ngày cưới Chú Cù Lân”. Một cây xà bông trắng giặt đồ bao giấy học trò, ghi “Xà bông Hạnh Phúc để... xây dựng... Hạnh Phúc”. Một bàn chải cọ nhà to tổ bố bằng gỗ và rế tre, trên mặt gỗ cũng viết:

- “Bàn chải Hạnh Phúc để... cọ”. Ly cười:

- Đúng là cháu nhà báo!

Huy nhảy tót vào trong thau ngồi chồm hồm, Ly kêu lên:

- Vừa thôi. Anh tính biểu diễn màn gì đó? Nhờ món quà, hai vợ chồng được một mẻ cười thỏa thích. Hôm sau khách khứa đến dự tiếp tân vẫn đông, dù có một số ngại kệt Quốc Khánh không đi.

Trước những thân hữu, chàng dìu nàng ra máy vi âm, bình thản nói, không cần người giới thiệu:

- Hân hạnh giới thiệu cùng quý vị, người đứng bên trái tôi là vợ tôi, và người đứng bên phải vợ tôi là... chồng của vợ tôi. Câu nói đó Huy đã ấp ủ từ ngày hai đứa mới quen nhau. Anh nhất định sẽ chỉ nói có thể, ngày cưới chúng mình. Quá đủ. Quá ý nghĩa, phải không em? Tiếng vỗ tay chúc mừng vỡ òa, lâu thật lâu. Cuộc vui của cả đời chỉ một lần, Huy đã cố gắng để đừng thiếu một sự gì. Cocktail. Một tí biểu diễn nhảy nhót. Hai vợ chồng trình trọng cắt bánh cưới, trong lúc anh chị Tú Chính và Hùng thu mọi hình ảnh vào phim màu và Quế, Quốc nhắm nhắm chiếc máy quay phim. Bốn ban nhạc Hippy À Gogo quen biết, tình nguyện đến thay nhau chơi “ủng hộ” “tiếp tân đám cưới”. Không khí cuồng loạn với mùi champagne, Whisky và nước ngọt, vang rộ tiếng cười của những người tuổi trẻ yêu đời. Nhìn quanh, cũng khá đông khách Huy biết chắc mình... không mời mà Ly cũng chẳng hề... quen. Nghe đồn đãi đám cưới có “Boum” dân ngựa chân rủ nhau tìm đến, vô bừa. Và chú rể cô dâu cũng làm lơ, cười trừ cho vui đêm hoa đăng hai đứa. Trong đời họ, phải gọi đó là MÙA CƯỚI. Mấy năm quen nhau, yêu nhau, gói trọn vào một ngày trọng đại, Huy cười như người ngất ngưởng. Mà Huy say thật. Say tình, say rượu, say cuộc vui, say sự đông đủ những người thân hữu. Cuộc vui kéo dài tới khuya. Khi khách ra về hết, hai vợ chồng lững thững xuống

thang lầu, quà cưới ôm che gần hết tầm mắt. Hai vợ chồng giật mình vì tiếng còi Taxi tin tin trước mặt và tài xế la lên:

- Leo lên đây, cô dâu chú rể. Tôi vừa mượn được chiếc xe này chiều nay để đưa hai bác về tổ ấm đây. Huy và Ly nhìn nhau cười, ngạc nhiên. Khoa luôn luôn tạo cho bạn bè những bất ngờ thích thú như thế. Anh chàng kiếm đâu ra chiếc xe tài vậy? Huy thắc mắc nhưng không hỏi. Tư lơ mơ với men rượu, Huy trả lời ảm ờ những câu pha trò của bạn, mặc cho Ly ngồi khúc khích kể lại chuyện vui suốt buổi tiếp tân bạn bè trêu chọc. Khoa hỏi:

- Vô Cái Chùa uống nước đã chứ? Hồi nãy tôi mạng phép xin hai bác về sớm nửa tiếng, chạy được hai cuốc gần bảy trăm, ta có quyền ăn khao.

- Uống khao chứ? Ly sửa lại.

- Ừ thì uống khao. Nhưng chiếc xe này có tật, tắt máy rồi thì khi chạy phải quay “ma ni quên”. Quay mà không nổ máy thì phải đẩy nó. Huy hứng chí:

- Đẩy cũng được. Đây dai sức mà, bạn tạ Cô dâu chú rể trong lễ phục cùng bước xuống đường khi xe đậu cái kịch trước cửa tiệm. Mọi người nhìn ra tò mò thấy khách mà lại vô uống nước cùng tài xế taxi Khoa cười hóm hỉnh. Lúc trở ra quả nhiên quay “ma ni quên” mãi mà chiếc xe vẫn ỳ ra đấy. Chú rể chống hông lên đẩy cho tài xế “đề”. Huy bật cười thú vị với ngày cưới nhiều kỷ niệm của mình. Nụ cười theo đuổi Huy mãi cả đến lúc hai vợ chồng đứng trong căn nhà lộng lẫy, tràn đầy hơi hướm đầm ấm gói chần. Huy xiết vợ vào lòng âu yếm:

- Bây giờ thì anh cảm ơn “cơ”. Nhờ nó mà anh lấy được em. Ly rúm người lại làm bộ sợ hãi:

- Nhưng em sẽ không bao giờ thò tay vào bàn cơ nữa cả. Em sợ... Đèn bật sáng vội vàng thì cũng tắt vội vàng. Bóng tối là của hai người. OOO Khi Ly khoác chiếc áo tắm trở lên thì Huy đã nhắm mắt ngủ khò. Ly cầu nhàu:

- Cái ông này vô tích sự. Động ngã lưng xuống là ngủ ngay được. Dễ ghét ghệ Ly ngồi xuống chiếc bàn trang điểm, dũa lại mười đầu móng tay. Hai vạt áo tắm không buộc dây mở tung. Ly ngó vào gương, cố tìm những nét đổi khác nhưng vẫn thấy như trước. Gái một con trông mơn con mắt, người xưa nay đều bảo thế. Ly vui vui quay nhìn chiếc giường nhỏ. Thằng Cu Tý vẫn ngủ say sưa. Ly mỉm cười. Đột nhiên có tiếng Huy:

- Cười khoái chí gì thế? Chưa bị thất vọng vì vòng eo bằng vòng ngực phải không? Ly then thùng khép vạt áo lại, la lới:

- A, ông này xấu. Làm bộ ngủ đánh lừa người ta, không chịu đâu.

- Không chịu gì chứ?

- Không chịu... Ờ... Ờ... ai nói chuyện với anh, tại sao lúc này người ta bảo đứng canh cho người ta tắm mà cứ đi lên?

- Thôi, anh chót dại cho anh xin...

- Không biết!

- Nay, đứng lên ra đây cho anh bảo. Ly vẫn ngồi im. Huy ngồi bật dậy, kéo vai vợ:

- Bé Ly!

Huy biết mỗi lần gọi như vậy cô nàng thích lắm. Quả nhiên Ly mỉm cười đứng lên, lè phè đến trước mặt chồng. Huy choàng hai tay quanh người vợ và kéo nàng ngồi lên đùi. Ly kêu khe khẽ:

- Nay người tui đang ướt. Huy lâu bầu, giọng tham lam:

- Kệ, kệ...

Ly cười rúc rích vì hàm râu cứng của chồng chạm trên ngực, hai tay đẩy đầu chồng ra. Huy nhẹ nhàng mở tung hai vạt áo choàng của vợ, ôm ái.

- Em biết mà. Anh thích nhất áp má vào ngực em khi em vừa tắm xong, còn đắm nước mát rượi...

Hai vợ chồng nằm lẫn ra giường, Ly thấy ngực mình nóng ran vì hơi nóng từ má chồng lan qua. Trong im lặng. Ly nghe hơi thở Huy dồn dập...

Ly nhéo tai chồng:

- Huy thật dễ ghét. Tham lam quá chừng chừng. Huy nằm duỗi chân tay thoải mái cười hề hề:

- Em làm gì đó?

- Đi tắm!

- Tắm hoài đau chết.

- Eo ơi, không tắm chịu sao nổi.

- Ừ, tắm lẹ đi rồi lấy quần áo cho anh tắm nữa. Ly cười rúc rích:

- Trước khi bạn tắm, bạn nên đọc lại cho tui nghe “mười điều tâm niệm”.

- Điều thứ năm:

- giặt tã cho con. Biết rồi, khổ lắm, nhắc mãi. Ly tắm xong thì Huy bước vào, Ly nghe tiếng chồng la lên:

- Trời đất ôi. Sao ít tã thế?

- Còn gì nữa, cả ngày hôm nay nó đái ướt bấy nhiêu là ít đấy. Thôi, hết tháng này đổi cho cu Tý mặc quần cho đỡ mệt. Ly vừa pha sữa cho con vừa lắng nghe tiếng vò, tiếng xả tã lót trong nước. Lòng nàng dạt dào niềm tội nghiệp. Có hai vợ chồng, Huy cất đặt:

- Ly nấu cơm, đi chợ, rửa bát chén, trông con. Huy “phụ tá” trông

ngoài giờ đi làm, giặt tã, lau nhà, dọn dẹp “đại cương tổng quát”... Hai vợ chồng thật vất vả. Nhưng mà vui, tổ ấm đó. Sẽ không bao giờ còn những cảm giác, những không khí ồ ạt vui của thừa yêu nhau, của thời gian cưới hỏi. Cũng chẳng còn cảnh đón đưa săn sóc của bao chàng ngấp nghé, tán tỉnh làm quen, theo đuổi. Nhưng lại có niềm vui khác, dịu dàng, thắm lặng, lâu dài bất tận, niềm vui được bắt đầu làm cha mẹ. Ly vén màn chiếc giường nhỏ, đánh thức con dậy:

- Ê, tu Tý. Tu Tý. Tục tưng của Mẹ dậy ăn sữa con. Thằng bé bị lắc lia lịa, mở mắt ra nhìn thấy mẹ ngỡ ngác. Sáu tháng, lớn trông thấy. Thằng cu Tý cười lơ lơ mợ Ly bế con ra giường lớn, cho bầu sữa lên miệng con, khéo léo như bà mẹ đảm đang. Cu Tý tham lam ngậm lấy chiếc núm vú cao su mút lấy mút để. Tiếng nước chảy ào ào trong nhà tắm cho Ly biết Huy đã gần xong, đang xả sạch nước cuối cùng. Một người trong nhà tắm, một người ở nhà trên nói chuyện với nhau như la làng:

- Cưng uôi, em làm gì đó?

- Cho tu Tý ăn bầu. Huy bắt chước thằng bé khóc lúc đói:

- O... e... O... e... Oé...

Ly bật cười. Cu Tý ăn xong nhả đầu vú cao su khỏi miệng. Ly bế xốc con nằm trên vai vỗ nhẹ nhàng vào lưng cho đến khi thằng bé ợ ra mấy tiếng. Thế là yên chí, khi trẻ con ợ được là khỏi lo nó ọc sữa. Ly đặt con nằm trở lại giường nhỏ và mang chai sữa bỏ ra chậu ngâm. Thấy nàng xuống Huy dang tay dạng chân như kiểu cu Tý nằm giường đòi ăn:

- O... e... O... e... Oé...

Ly chạy lên rồi lại chạy xuống với cái búa:

- Cu... Lớn đòi ăn bầu hử? Nào, để lấy cái chậu thau pha sữa cho Cu nhá. Rồi để sẵn cây búa đây để... búa vào lưng cu Lớn mấy búa cho ợ, khỏi ọc sữa nghe. Hai vợ chồng cười sặc sụa. Suốt ngày đùa vui. Ly đứng nhìn chồng giặt. Huy mặc có chiếc quần đùi, ở trần, khòm lưng trên chiếc chậu to tổ bố đầy tã và nước. Một bên hông chàng vẹo ra, chìa cả xương hông. Ly thấy dáng chàng vừa tức cười vừa đáng thương. Đó đâu phải việc của đàn ông. Và mất cả dáng dấp ngày xưa làm mình khó ngủ.

- Huy này.

- Gì đó em?

- Em đề nghị Huy mua cái giỏ và ít túi ny lông. Mỗi lần có tã bẩn thì đựng trong túi ny lông bỏ vào giỏ, treo bên đèn xe Honda của Huy đó, đem lên giặt nhờ máy giặt của anh chị Trang. Huy reo lên:

- Ý kiến hay, nhưng hơi kệt.

- Sợ người ta cười phải không?

- Ăn nhằm gì. Nhưng anh bận đi làm, làm sao ở đó mà trông cho máy chạy.

- Thì nhờ cô cháu nào không đi học buổi sáng hay buổi chiều trông dùm. Huy gật gật đầu. (Thế là từ nay tã lót sẽ gặt máy. Huy thấy tương lai mờ mờ sáng thêm đôi chút). Ly trở lên sửa soạn giường ngủ, bỏ màn sẵn. Rồi quay ra ủi đồ cho cả ba người. Một lúc, Huy tắm xong bước vào, hôn nhẹ gáy vợ rồi chui vô màn nằm đọc báo. Chồng quần áo phẳng phiu mỗi lúc mỗi cao. Ly ủi nốt chiếc tã cuối cùng. Dọn dẹp xong Ly ngồi nghỉ mệt. Cu Tý ngủ say sưa. Hạnh phúc choàng phủ lấy hai vợ chồng và đứa con nhỏ bé. Ly tắt đèn lớn, vào giường. Một gia đình với vợ chồng con cái, họ thực sự bắt đầu đóng góp xây dựng xã hội của nhiều gia đình tự hợp, những gì đến

thì phải đi qua, để lại những cái bóng êm ả. Bóng hạnh phúc. Và tình yêu đã ban phát cho con người đầy đủ cả:

- Sung sướng, phiên muộn, tiếc nuối. Ly đang ở giai đoạn sung sướng của đời người, thì hãy chỉ biết thế thôi. Ly ngược nhìn chồng. Tờ báo nằm lác lõng một bên, Huy ngủ say. Anh đã lại ngủ rồi, thật dễ ghét, để em thao thức một mình sao? Nhưng mà em sẽ ngủ. Em muốn ngủ êm ả say sưa cả đời bên cạnh những cái dễ ghét không thể thiếu của anh đó, tình nhân ơi!

Dễ Ghét

Chương 2 Những Ngày Gió Cát

Dù đã được biết trước có người tìm gặp qua máy phóng thanh của Ban Tiếp Tân, tôi vẫn hơi sững sờ khi Dung hiện ra trước mắt tôi. Đẹp và hiền như buổi sáng nắng non đang trải khắp quân trường lúc ấy. Một thoáng ngỡ ngàng hiện ra trên mắt Dung rồi tan biến nhanh, nhường chỗ cho sự tươi vui, ánh mắt âu yếm và nụ cười dễ thương. Lần đầu tiên từ ngày tôi nhập trại Dung đến thăm tôi. Tôi bước vội vàng đến cạnh nàng, gọi khẽ:

- Em, rồi nắm lấy hai cánh tay Dung. Dung đứng yên lúng túng với gói quà trên tay. Người nào đến đây cũng mang theo cùng với lòng thành thực muốn gặp người thân một túi quà đầy ắp. Dung cũng không làm khác thông lệ ấy. Tôi dắt Dung bước về khu cuối nhà tiếp tân. Tìm một chỗ ngồi vắng vắng một chút thật khó, chung quanh chúng tôi tiếng cười nói ồn ào. Tôi kéo Dung bước lại mảnh đất nhỏ dưới bóng mát, của một cặp vừa đứng lên từ ghế. Tôi đỡ Dung ngồi xuống đám cỏ úa khô và nhìn nàng đắm đắm, mấy tuần lễ xa nhau tôi tưởng như Dung khác đi nhiều lắm. Tại Dung thay đổi thật, Dung có vẻ người lớn, có vẻ như một người vợ đến thăm chồng như tôi nghĩ. Hay tại tôi giàu tưởng tượng vì hay ngắm nhìn những cặp vợ chồng đến thăm nhau mỗi sáng chủ nhật hàng tuần? Dung cười thành tiếng:

- Trông anh đến hay Tôi hỏi:

- Sao? Dung khúc khích:

- Trông tếu quá. Anh đen và lếch thếch như... gà mái chăm con.

Nhưng cái đầu mới thật đúng với câu:

- “tiền văn minh hậu sự cụ”. Tôi bật cười chọc nhẹ ngón tay vào người Dung. Nàng co người lại uốn éo né tránh ngón tay tôi. Dung lúc nào cũng dễ thương, cũng “tuyệt” như con mèo ngái ngủ trên tay. Nắng mai hồng làm hồng hai má Dung, tôi nghĩ đến một chiếc bánh mật ngon lành tôi hay ăn ngày nhỏ. Bỗng dưng tôi cảm thấy một nỗi cảm xúc nhè nhẹ đang dâng lên trong lồng ngực. Dung vừa hỏi chuyện vừa bóc cam. Những móng tay dài nhọn và sơn màu hồng nhạt thoăn thoắt ngập vào lớp vỏ cam xanh. Cô học trò tôi gặp rồi yêu thương ngày nào giờ đã biết vụng về chau chuốt, điểm tộ. Với tôi, Dung lúc này vừa gần gũi vừa xa cách lạ lùng. Dung ép tôi ăn hết miếng này đến miếng khác, nàng chỉ nhấm nháp cho có lệ. Nước cam làm ướt đôi môi Dung như một lớp son tăng thêm vẻ tươi hồng. Tôi nhìn chăm chú miệng Dung, hàm răng trắng ẩn hiện như khiêu khích. Tôi nhủ thầm giá mình có coi hội đặt lên đôi môi ấy một nụ hôn. Dung hỏi anh nhìn gì ghê thế. Tôi thành thật đến sổ sàng:

- lâu quá anh chưa được hôn Dung. Dung lườm tôi má au hồng e thẹn, giá như ở nhà Dung đã kêu lên phản đối hay cào cấu thẳng tay. Tôi ngả người vào gốc cây và tựa nhẹ đầu vào vai Dung. Hai đứa cùng nhìn ra phía xa, ngoài nắng. Và cát mịn mờ hồ lượn trong gió len lỏi trong cổ áo, tóc tai tôi. Gió cát quân trường. Tôi chếp miệng, những ràng buộc tình cảm vừa là động cơ ngăn cản bước tiến của mỗi người nhưng cũng lại rất cần cho cuộc đời của cá nhân trong tập thể. Những thăm viếng, những săn sóc. Những niềm vui nhỏ bé do đàn bà đem lại, như Dung đem đến cho tôi trong lúc này. Dung hỏi:

- Anh nghĩ gì thế? Tôi giả vờ ngáp và ôm lấy một cánh tay Dung:

- Anh buồn ngủ. Anh muốn ngồi ngủ như thế này. Tiếng Dung cười nhẹ. Anh không sợ cán bộ trông thấy lát nữa vào phải bị phạt hít đất sao, phải giữ... quân phong quân kỷ chứ. Tôi kêu lên nho nhỏ:

- Dung nói toàn giọng nhà binh. Ai chỉ cho Dung đó?

- Chả ai chỉ cũng biết. Khi cần... cái gì cũng biết hết. Dung hóm hỉnh trả lời. Tôi trêu:

- Phải rồi. Học đi là vừa kéo chồng nói chuyện nhà binh vợ chả hiểu gì cả lại mất công... ghen. Dung ngồi bật dậy phản đối:

- Ờ, ai thèm lấy chồng nào. Nghèo mà ham. Rồi Dung ngúng nguẩy quay đi, làm bộ giận. Tôi mỉm cười thoải mái. Sự thoải mái dịu dàng như tối hôm nào tôi ngồi với Dung ở balcon nhà nàng, ngắm hỏa

châu và bàn tính chuyện tương lai. Bây giờ đã thực sự bước chân vào cuộc đời mới. Dù muốn, dù không cũng có sự thay đổi lớn lao trong cuộc đời, có lẽ của cả hai đứa. Tôi đã chấp nhận lao mình vào nơi gió cát và những ngày gió cát kia hẳn là phải nhiều cam go, cực nhọc. Tôi không buồn, nhưng bỗng thấy thương Dung, bây giờ thì còn có dịp ngồi đây giận hờn, nhưng ít lâu nữa, khi tôi ra đơn vị... rời xa thành phố. Có còn cơ hội để làm bộ dỗi hờn nhau nữa hay không? Tôi quay nhìn Dung định nói, nhưng Dung đưa hai tay bịt tai ra vẻ không muốn nghe. Tôi thấy vui vui, hình ảnh giận hờn này nhắc tôi nhớ đến một lần giận hờn khác chưa xa lắm. Mùa Giáng sinh năm ngoái, lần đó Dung giận tôi trước lễ hai tuần. Thế là chương trình dự tính đi chơi tối Giáng Sinh bị trở ngại. Buổi chiều hôm lễ, tôi mang quà đến làm lành, nhưng Dung đi vắng. Em nàng nói Dung đi từ hồi chiều, tôi buồn bã trở về nhà bà chị họ. Bất ngờ Dung đến đấy. Tôi ngăn người mừng rỡ. Trước mặt mọi người, Dung không thể tỏ vẻ giận tôi và tôi cứ tỉnh bơ hỏi chuyện Dung. Vui vẻ như không có chuyện gì xảy ra. Và khi bà chị tôi cho mỗi đứa một miếng bánh kem lớn thì giận hờn tan biến như bóng mây. Hai đứa vừa ăn vừa nhìn nhau cười. Tôi gỡ nhẹ hai tay Dung xuống. Dung cưỡng lại nhẹ nhàng nhưng môi thoáng nụ cười. Tôi đưa tay vò vò mái tóc ngắn cũn cỡn, làm bộ nhăn nhó hối lỗi. Dung quên cả giận, cười vui.

- Téo quá. Trông anh téo không chịu được. Dung bắt chước lối nói chuyện khôi hài tôi thường có. Tôi thấy hay hay. Năng đã lên cao, hơi gay gắt. Đàng xa những khóa sinh khóa trước loáng thoáng ẩn hiện bên các công sự chiến đấu. Ánh thép sáng ngời trong nắng. Dung chăm chú nhìn, mắt nàng chột đăm chiêu. Nàng buột miệng:
- Tội nghiệp. Tôi biết Dung đang nghĩ gì. Đó là cuộc sống của tôi, và Dung lo lắng cho tôi. Tôi cảm động nhưng làm ra vẻ tự nhiên:
- Có gì đâu em. Quen rồi. Lát nữa về ăn khỏe hơn là khác. Bây giờ hay mai một lúc nào trong nười cũng khỏe như máy chả ai đau ốm gì cả. Dung không nói gì, ngồi theo dõi hoạt động của người ôm súng trên chòi cao. Tôi nhớ tới những lần đã xa, đi theo các chuyến hành quân. Tôi đã thu vào ống kính những cảnh thật phi thường. Những người lính lợi lẹ bị bóm trong bùn lầy Cà Mau. Những chiếc áo rừng len lỏi giữa rừng cây trong vùng lửa đạn. Lúc đó, tôi chỉ thấy nét hào hùng của họ là một hứng thú cho tôi khi ghi lại những bài tường thuật trên mặt báo. Nhưng sau này, nhất là bây giờ, tôi có quá nhiều thì giờ để nghĩ ngợi và nhận chân một giá trị. Giá trị của sự chiến đấu ấy là một sự hy sinh to lớn, là một chịu đựng dẻo dai và là một chấp nhận không đòi hỏi. Như vậy, những mệt nhọc thao trường của

chúng tôi chỉ là một phần quá nhỏ bé. Sáu ngày trôi qua, có ăn ngủ theo giờ giấc. Và ngày chủ nhật, có viếng thăm chuyện trò đầm ấm. Nào phải tháng này qua tháng nọ, năm này đến năm kia, lặn lội giữa rừng già, bùn đọng, không có cơ hội nhìn thấy ánh đèn quan báo ở Sài Gòn buổi tối. Tôi hãy còn nhiều dịp để tận hưởng giá trị những đặc ân dễ dãi trong thời gian chuyển tiếp này, tôi đã được hài lòng và tôi không có lý do đòi hỏi. Dung chẳng đang ở trong tầm tay tôi đó sao? Dung quay lại nhìn tôi. Nàng hỏi tôi về đời sống quân trường, những hình phạt và ân thưởng. Những thiếu thốn cần bù đắp. Tôi biết Dung đang lo lắng cho tôi và mong muốn tôi được dịp về phép. Người con gái nào chẳng thế. Chấp nhận lý lẽ nhưng chấp nhận theo tình cảm riêng tư... Tôi an ủi Dung. Có gì đâu em. Dung vẫn tỏ ý không yên tâm. Làm như người vợ hiền lo lắng cho chồng lúc xa nhà. Tôi nhìn Dung nao nao. Chưa có gì cả, chưa thấm gì cả. Tôi muốn nói với Dung như thế. Nhưng tôi im lặng để mặc Dung sẵn sàng. Để cả hai cùng thoải mái, một người được lo và một người tự nghĩ có bổn phận phải lo. Tôi gọi đứa bé bán nước ngọt, mua hai chai. Dung vừa uống từng chút, vừa nói:

- Ở đây buồn quá nhỉ anh? Chỉ có cát, cỏ khô và nắng cháy. Nhất là khi mọi người ra về thì lại càng buồn hơn. Tôi định giải thích. Thì cũng quen đi. Còn đồng đội và công việc. Nhưng phụ nữ vốn hay nhìn sự việc bằng con mắt tình cảm, thì cũng hay bênh vực lý lẽ của mình bằng con mắt ấy. Tôi gật gù:

- Kể cũng có buồn. Nhưng lâu rồi quen đi. Dung nhìn tôi tủm tỉm. Ánh mắt nàng như ngăm bảo:

- anh có về nhà binh lắm rồi đó. Tôi mỉm cười hạnh diện mơ hồ. Nắng đã lên cao, trải chan hòa trên bãi đất trống bên cạnh lối đi vào quân trường. Nền trời mây xanh thật xanh, chỉ gợn vài cụm mây trắng nhỏ. Tôi nghĩ mình đã đầy đủ lắm, bây giờ có bổn phận sẵn sàng tới người yêu. Mọi người ra về đã khá đông, nhưng quanh tôi vẫn còn rất nhiều người. Tôi không thể nhẫn nại được nữa. Tôi choàng tay ôm ngang lưng Dung và nong nân hôn lên má Dung. Vội vàng. Tôi cảm nghe làn da mịn màng của người con gái đã bắt đầu hơi se lại vì gió cát nóng khô Dung bạo dạn hơn lúc đầu, dụi đầu vào ngực tôi và hai tay níu chặt một bên vai tôi. Tôi thì thầm:

- Yêu em quá đi!

Dung chẳng nói gì. Hẳn nàng biết tôi rất thành thật khi thốt ra lời nói đó. Thời gian qua đi quá nhanh và chẳng còn bao lâu nữa chúng tôi phải chia tay nhau. Dung bảo tuần tới em sẽ đến thăm anh. Tôi cản ngăn một cách yếu ớt:

- đừng em, lâu lâu đi một lần. Đi luôn đường xa cực nhọc lắm. Dung cười thật tươi. Đứa nọ biết đứa kia thương mình vô kể, và chẳng thêm cãi nhau như lúc trước rằng mình yêu nhiều hơn. Tôi bảo:

- Thôi về đi em. Gần mười hai giờ rồi đó. Dung ngoan ngoãn nghe lời. Sửa lại mái tóc rối. Gói lại gói quà bỏ vào túi xách và trao cho tôi. Một sản sóc tầm thường mà sao kẻ nhận nao nao muốn khóc. Hạnh phúc đời người là những phút giây đó. Chỉ được hưởng một vài phút giây ngắn ngủi ấy rồi sau có gian khổ bao nhiêu cũng cam lòng gánh chịu. Tôi đưa Dung ra lối cổng. Cát mịn chạy lảng quăng dưới chân hai đứa. Chúng tôi dừng lại ở ranh giới chia tay. Tôi xiết tay Dung, nhưng không bị rịn. Nắng đổ trên người Dung. Tà áo xanh chói nắng bay lộng lộn trong gió. Những bước đi gọn gàng đưa Dung xa dần tôi về cuối đường. Tôi đứng lặng nhìn theo hình ảnh hiền ngoan ấy. Một thằng bạn cũng vừa tiễn thân nhân, vỗ vai hỏi:

- Vợ về rồi hả? Tôi gật đầu nhận đại, một niềm thú vị len lén dâng lên.

- Đẹp ghê Mày có phúc lắm đấy nhé!

Tôi không đáp. Đúng, tôi có phúc thật. Nhưng không chỉ có phúc vì người yêu tôi đẹp, mà vì những súc tích của tình cảm mà chúng tôi tìm thấy ở nhau, vì những yêu thương dành cho nhau và vì Dung đã vui vẻ chấp nhận sự xông pha của tôi vào nơi gió cát này.

Dễ Ghét

Chương 3 Người Yêu

Đi ven theo những con đường nhỏ, những dãy mộ mới chưa kịp xây, tôi với Lan vào đến nơi an nghỉ muôn đời của người yêu nó. Đôi mắt con bé chớp chớp liên hồi, tôi nghĩ là Lan sắp khóc nên nắm nhẹ bàn tay Lan – bàn tay con nhỏ lạnh giá. Tôi thì thầm:

- Buồn rồi hở Lan? Lan cười nhẹ:

- Buồn từ lâu rồi chứ đâu phải đợi đến giờ này mới buồn, nhưng mày yên trí đi, tao không khóc đâu mà sợ. Tôi nhìn Lan để ước đo câu nói của nó. Lan không khóc thật, đôi mắt con bé ráo hoảnh với gương mặt lúc nào cũng âm thầm. Sửa lại chậu hoa trên mộ Quang, Lan nói:

- Mỗi lần đến đây tao bình thản ghê Hạnh ơi, tao cứ tưởng như đi

thăm người còn sống vậy đó. Tôi nhìn Lan lắc đầu:

- Lãng mạn vừa thôi chứ!

Lan cười

- nụ cười buồn như chiều sắp tắt nắng. Để Lan ở lại với người yêu nó, tôi đốt một nắm nhang cắm lên những mộ chung quanh. Nắm nhang vơi dần theo khoảng cách xa chỗ đứng của Lan, còn nén nhang cuối cùng tôi cắm trên mộ một người con trai còn trẻ?

- rất trẻ. Tôi đứng lại đây rất lâu. Tôi muốn nói với người lính trẻ những lời nói thành thật nhất, tha thiết nhất của tôi trong lúc này. Tôi muốn đứng lại đây nhìn thật kỹ khuôn mặt không hồn của người lính trẻ lồng trong mộ bia. tôi muốn đứng lại đây nhìn nén hương tàn cho đến hết. Ở cuối đường kia Lan cũng lặng lẽ đứng dưới chân mộ người yêu. Chiếc robe trắng với dáng người nhỏ nhắn của nó trong thế giới âm thầm này đã tạo thêm cho nó co một cái gì mơ hồ thanh thoát

- một cái gì ma quái lạnh lùng. Bỗng dưng tôi rùng mình nghe gai gai bờ vai. Nghĩa trang buổi chiều thật hoang vắng im lìm, tôi thoáng thấy sợ hãi sao đó. Tôi nhìn ngôi mộ với khung ảnh người lính trẻ lần cuối cùng trước khi ra khỏi khoảng đất vắng. “Thôi anh, hãy ngủ yên đi anh, ngủ giấc ngủ anh bình yên không mộng mị, không nghe súng nổ đạn rơi, không còn nhìn thấy cuộc chiến này mỗi ngày thêm tàn khốc – Hãy ngủ yên đi anh! Cầu xin giấc ngủ đời đời cho anh”. Tôi đến bên Lan mà hình như con bé không biết. Tôi gọi Lan, Lan thật khẽ. Lan quay lại mỉm cười. May quá, tôi nhìn thấy nụ cười của nó là mừng rồi. Nếu nó khóc... nhưng Lan không khóc. Nước mắt đâu có thể chảy dễ dàng thế được. Những giọt nước mắt bừa bãi như thế tôi với Lan thường gọi là những giọt nước mắt không có hồn. Khóc chỉ để mà khóc thế thôi. Lan kéo tôi ngồi trên thành mộ. Chiếc robe trắng của nó vẫn còn làm tôi thấy lạnh người. Tôi giục Lan:

- Thôi, về chưa? Lan nhăn nhăn:

- Ngồi chơi một chút đã. Về Sài Gòn nhìn thiên hạ đi chơi càng chán chứ gì. Tôi nói thầm:

- Mà chán chứ tao đâu có chán, tao đang thèm nhìn phố phường và mọi người vui chơi cho quên đi khuôn mặt người yêu ở xa tao hàng trăm cây số, chứ ngồi đây thì buồn quá, buồn quất quay, buồn đến chết giấc.

- Sao Hạnh? Huy hồi này vẫn thư từ hoài hoài chứ?

- Ủ, chứ sao!

Tôi nói trong niềm hân hoan vu vơ:

- Mỗi tuần tao đều viết thư và mỗi tuần đều nhận thư Như thế đã gọi là hạnh phúc chưa? Lan cười:

- Hạnh phúc một nửa.
- Tại sao lại một nửa?
- Nếu mỗi tuần đều gặp nhau đi chơi thì hoàn toàn hơn. Tôi gật đầu nghiêng mái tóc dài:
- Thế còn gì bằng, tuy nhiên đòi hỏi hơi quá đáng. Lan nói giọng chán chường:
- Theo tao chả có gì là đòi hỏi, là quá đáng cả. Tao chán làm người yêu của lính lắm rồi. Tôi mắng đùa Lan:
- Sắp sửa “phản” rồi phải không? Chết, coi chừng...

Lan lặng yên không phản đối câu dọa đùa của tôi, đôi mắt nó nhìn lạc lõng qua hàng lá non mới mọc trên thành mộ. Hàng lá này Lan trồng cho mát. Lan bảo thế. Tôi nhìn Lan khổ lắm, buồn lắm. Nhìn nét chịu đựng của nó thì biết, nó che dấu tình cảm bằng đủ mọi cách. Tôi nghĩ là Lan giỏi chịu đựng hơn tôi nhiều. Tôi thua nó, tôi không bằng nó đâu. Hôm nay nghe tin người yêu Lan tử trận, tôi tưởng là Lan phải khóc ngất, phải đau đến tột cùng, nhưng trái lại, Lan bình thản đến dửng dưng, lẳng xẵng bên quan tài lo lắng hết cái này đến cái khác y như một người vợ trong gia đình – Săn sóc bà Mẹ khóc nhiều quá đến ngất đi, lo cho những đứa em mỗi đứa một vành khăn trắng. Buổi tối tôi đi với Lan về nhà, Lan rũ ra như một người không còn sức lực. Tôi sợ Lan buồn nên ở lại với nó đến nửa khuya – Thương Lan làm sao là thương! Người chết nằm đó thì không còn gì để xót xa nữa cả, chỉ còn lại những buồn khổ cho người sống mà thôi. Tôi thương Lan và thương chính tôi nữa, bởi người yêu tôi cũng là lính. Biết đâu mà lường chuyện tương lai sẽ xảy ra... buồn biết mấy buổi chiều ời!

Lan choàng vai tôi đứng dậy – Buổi chiều xuống nhanh quá, Lan tí tê nói về người yêu. Giọng nói buồn buồn của Lan êm như hơi gió thoảng bên tai tôi. Màu vàng với màu trắng của áo chúng tôi sát bên nhau, âu yếm như một cặp nhân tình trẻ. Tôi lại không muốn nghĩ ngợi gì nữa ca?

- không muốn nghe những tiếng động cơ đuổi nhau của từng loại xe ngoài đường. Không muốn nhìn những nụ cười vô tư, từng bộ mặt nham nhở của mọi người. Tôi chỉ muốn ngồi đây với Lan cho hết một buổi chiều rộn rịp ăn chơi, để nghe Lan nói về người yêu cùng cái chết thật tự nhiên của người lính khi ra trận. Để tôi nhắc đến người yêu tôi giữa vùng yên tĩnh vắng vẻ này “anh có nghĩ em lẳng mạn quá đáng không hở anh? Bao giờ thì em chẳng lẳng mạn thế, nhỉ?” Tôi với Lan đi qua từng ngôi mộ. Có những người chết thật bình dị như những khuôn mặt quá già lòng trông mộ bia. Có những người

lính thật trẻ đã nằm xuống. Có những em bé còn mang trọn nét thiện mỹ. Chân tôi bước lên đất vụn khi đi ngang qua những đám cỏ may, cỏ bám đầy lên áo chúng tôi lấm tẩm như điểm hoa. Có những ngôi mộ mới đắp sơ sài đất vung vãi tứ tung. Đôi giày trắng của tôi và của Lan bám đầy đất bụi. Lan bảo:

- Để kỷ niệm buổi chiều trong nghĩa trang của chúng mình. Tôi cười không nói. Lan lầm lũi đi bên tôi. Nhìn bước chân Lan tôi không đoán được Lan đang nghĩ gì? Tôi không muốn hỏi nó. Tôi muốn nghĩ về Huy. Nếu Huy biết được tôi đã bỏ cả buổi chiều cuối tuần thật đẹp để vào nghĩa trang thăm người chết, để nhắc và nghĩ về Huy hẳn Huy cảm động ghê lắm. Chắc Huy chẳng ngờ đâu nhỉ? Bởi mỗi lần về Sài Gòn cảnh thành phố lúc nào cũng tưng bừng náo nhiệt Huy thường nghĩ phải có tôi trong đám người ồn áo đó dù Huy vẫn bảo hiểu tôi, yêu tôi và tin tôi nhất. Ai mà chẳng nói thế và ai mà chẳng nghĩ thế. Làm sao mà trách Huy được. Thật lòng, không bao giờ tôi muốn giận Huy cả bởi vì tôi ở thành phố

- bởi vì tôi là con gái mà con gái sống giữa thành phố này dễ bị lôi cuốn, đua đòi. Có thể tôi sẽ không thoát nổi những đua đòi lôi cuốn ấy nếu tôi không yêu Huy bằng tình yêu mạnh mẽ nhất. Tôi yêu Huy hơn cả bản thân tôi. Ngày Huy vào lính tôi cứ chê Huy ba gai, rùng rú. Về Sài Gòn trông ngó ngẩn như mán rừng. Thế mà tôi lại yêu chàng mán rừng ấy – không phải là tình yêu thơ mộng của tuổi học trò

- của những buổi chiều đứng trên balcon để chờ đợi một dáng người với mái tóc đẹp đi ngang qua. Mà tôi yêu con người thật của Huy sau chín tháng thụ huấn ở quân trường trở về để bắt đầu vào những ngày thực thụ là lính cả năm mới được phép một lần. Hai đứa ra khỏi cổng nghĩa trang. Lan vẫy một chiếc taxi, tôi với Lan chui vào. Hình như Lan buồn, con nhỏ nói trong tiếng thờ dài:

- Thế là hết một buổi chiều cuối tuần. Tôi ngồi sát vào Lan, choàng tay lên vai nó nhìn thành phố sắp lên đèn mà không nói gì với nó cả. Tôi cũng đang buồn như Lan. Tối nay trở về, không học bài tôi sẽ viết thư cho Huy. Tôi sẽ kể cho Huy nghe buổi chiều tôi với Lan trong thế giới người chết. Tôi mỉm cười hình dung ra khuôn mặt ngạc nhiên lẫn cảm động của anh chàng mán rừng khi đọc thư tôi

- chắc trông Huy lúc ấy nhón không chịu được. Lan nhìn nụ cười của tôi chẳng hiểu gì nhưng vẫn cười theo thật buồn. Tôi trở dậy sau giấc ngủ dài mệt mỏi. Đêm qua tôi đã thức với My đến gần ba giờ sáng nằm “tâm sự vụn” nên bây giờ dậy không nổi nữa. Đã lâu lắm rồi, cũng phải đến tám chín năm tôi mới gặp lại My. Con bạn thân từ thuở

bé tí teo. Tám chín năm xa cách không làm My thay đổi nhiều như tôi hằng tưởng. Vẫn đôi mắt to tròn ngây thơ, vẫn dáng người gầy gầy cao cao, vẫn mái tóc ngang vai cong ra duyên dáng mà cho dù không gặp My tôi vẫn có thể hình dung ra được như thế. Ở My, tôi vẫn thấy My hoàn toàn, My thể hiện tất cả những nét dễ thương của con gái Huế. Buổi sáng trời hơi lạnh lạnh nhìn My vẫn còn ngủ say, tôi đánh thức My bằng cách nhổ một sợi tóc ngoáy vào tai con nhỏ. My ú ớ một vài tiếng rồi lại nằm yên. Lạ giường lạ chiếu mà con nhỏ ngủ say ghê Tôi phì cười nhảy xuống giường lấy một viên đá nhỏ trong tủ lạnh áp lên má My. Lần này My tỉnh hẳn ngủ; vùng dậy kêu to lên:

- Cái chi mà lạnh ghê rứa Hạnh? Tôi đứng nhìn My cười ngật nghẻo, biết tôi trêu My cong môi mắng:

- Con ni thiệt ác, tao tưởng mô tám chín năm xa nhau mi thay đổi nhiều, người lớn ra nhiều, ai ngờ mô mi vẫn quỉ quái như ngày xưa khi ẹ, lạnh tê người.

- Trời thế ni mà lạnh cái chi Trời ơi! Đây Sài Gòn chứ không phải mùa đông xứ Huế của mi mô mà kêu với than rứa nghe. Tôi bắt chước “ri với rứa” toàn giọng Huế khiến My mắc cỡ kêu:

- Hạnh kỳ cục, bữa mô mi về Huế mi nói giọng Bắc Kỳ rằng tao không cho tụi hần nhái mi đến phát khóc thì thôi, tao không thèm can thiệp mô Tôi nheo mắt:

- Còn lâu mới nhái, cưng! Chừng nào ra Huế tao sẽ nói giọng Huế. Ở Sài Gòn tao nói giọng Nam và về nhà tao nói giọng Bắc Kỳ cổ hữu thì ai mà nhái nổi tao nào. Rồi tôi trêu My:

- Sao đã chịu dậy chưa? Sửa soạn xong còn đi chơi nữa chứ, con nhỏ. My nhảy xuống giường nhăn nhăn:

- Mi học được ở mô cái tiếng con nhỏ nghe chi lạ rứa Hạnh? Tao ghét quá đi. Tôi cười nhìn theo My đi vào phòng rửa mặt. Dân miền Trung là chúa ghét hai tiếng “con nhỏ”, mới nghe nó có vẻ xấc láo, khinh người sao đó. Hồi mới vào Sài Gòn tôi cũng như My Ghét làm sao cái tiếng con nhỏ mỗi khi bị bạn bè gọi đến. Thế rồi mãi cũng thành quen. Bây giờ tôi lại thích hai tiếng con nhỏ đó nữa chứ. Bạn bè gọi nhau nghe thân mật, âu yếm và đậm đà làm sao ấy. My trở ra hỏi tôi:

- Chừ đi mô Hạnh? Tôi bảo My:

- Đi đâu cũng được hết, đi luôn đến chiều mới về My chịu không? My kêu lên kinh ngạc:

- Đi mô mà dữ rứa. Mẹ la chết đi mị Tôi cười:

- Ở đó mà dữ, chỉ cần quanh quẩn một hai đứa bạn là đã hết một ngày rồi chứ tưởng. Sài Gòn có phải cái xứ Huế bé bỏng của mi đâu

mà than. Hồi ở Huế ta chỉ cần đi một vòng xe đạp là hết phố. Còn ở đây cho mi đi cả tuần cũng chưa thăm vào đâu. My lườm tôi:

- Mới xa Huế có vài năm mà mi đã bắt đầu phản Huế rồi, nhớ đó hỉ? Mi mà còn đặt chân ra Huế nữa mi chết với tạ Tôi cười không nói, hai đứa nắm tay nhau bước xuống cầu thang:
- Tao xin phép Mẹ cho tụi mình đi nghe Hạnh?
- Ừ, Mẹ cho đi từ khuya rồi. My vẫn kéo tay tôi vào phòng Mẹ. My nói:
- Xin phép Mẹ cho con với Hạnh đi thăm mấy người bạn cũ. My bắt chước tôi gọi Ba Mẹ tôi bằng Ba Mẹ từ hồi nhỏ. Vì hồi bé tôi với My thân nhau, My đến nhà tôi rất thường và ăn cơm chung với gia đình. Ba Mẹ tôi vẫn gọi đùa My là con nuôi và My cũng bằng lòng như thế. Mẹ nhìn hai đứa cười thật hiền:
- Ừ đi chơi một chút trưa về sớm ăn cơm nghe con. My chỉ tôi:
- Hạnh bảo con phải đi suốt ngày mới kịp cơ Mẹ. Tôi phì cười, con nhỏ ngớ ngẩn, ngây thơ đến thế là cùng. Mẹ tôi tưởng thật trợn mắt mắng tôi:
- Đi những đâu mà trưa không về, Hạnh? Tôi nheo mắt:
- Con dọa nhỏ My đấy, chút tụi con về liền. My mắc cỡ đỏ mặt:
- Rứa mà hần nói làm con tưởng thật. Hạnh lớn rồi mà còn nghịch ghê Mẹ. Mẹ gả chồng cho Hạnh để Hạnh người lớn một chút đi Mẹ. Mẹ cười:
- Mẹ cũng đang mong ai hỏi Mẹ cho không đấy, con gái lớn rồi mà còn ở nhà nhõng nhẽo mẹ hoài. My gọi tôi:
- Đó, mi nghe Mẹ nói không Hạnh? Mẹ “đuổi” mi rồi đó. Tôi cười dắt xe ra cửa:
- Nhớ tụi bạn con có giữ con với My ở lại ăn cơm trưa Mẹ đừng mong nghe Mẹ, Mẹ thông cảm cho con tí ti mà. My bảo tôi:
- Mi được cưng sượng như công chúa nhỏ đó Hạnh.
- Bộ My ở nhà má không cưng mi sao? My cười duyên dáng, đến chỗ đồng My ôm eo tôi chặc cứng, luôn mồm kêu:
- Đi chậm dùm tao chút Hạnh ơi, mi đi nhanh tao sợ quá à. Tôi gắt:
- Con nhỏ, đừng có nhát như thỏ đế thế, mi kêu ta nghe sốt ruột lắm.
- Thế, mi tính đưa tao đến đứa mô trước đây?
- Đến Thủy, à còn nhớ Thủy không? My reo lên:
- Nhớ chứ, Thủy lọ lem phải không? Tôi cười:
- Đừng có tưởng, Thủy ngày xưa lọ lem vậy chứ giờ lớn và đẹp ghê lắm nghe, sắp làm bà Đại Úy Pilot hàng hoàng rồi. My nói nhẹ như tiếng thở dài:
- Mau ghê, mới ngày nào cả bọn còn bé tí teo...

Tôi tiếp lời My bằng câu pha trò:

- Còn bây giờ đũa mô cũng lớn như con bò...

My cười:

- Lúc nào mi đũa cũng được hết. Còn mi nữa, khi mô mới cho My ăn bánh đây. Tôi lắc đầu:

- Tao thì còn lâu, lo cho thân mi ấy. My nhéo khẽ cánh tay tôi:

- Thôi mi ơi, dẫu hoài, tưởng ta không biết đó hả? Hôm qua đọc lén nhật ký mi ta biết hết rồi. Tôi kêu lên:

- Con nhỏ, sao mi tò mò thế? My cười khúc khích:

- Chứ rằng, lâu ngày mới gặp nhau chứ bộ, ta không tò mò thì làm sao biết được mi với người ta yêu nhau ghê thế.

- Mà ông ấy làm chi Hạnh?

- Lính – Lính thôi.

- Nhưng mà thương ghê lắm phải không? Tôi gật đầu nghĩ về Huy thật nôn nao, nhưng nhớ. My nhẹ nhàng:

- Buồn ghê, thời buổi ni đũa mô cũng có người yêu là lính cả:

- Tôi gài My:

- Kể luông mi phải không? Không nghe My trả lời, biết cô nàng mắc cỡ, tôi càng trêu dữ, hỏi mãi My mới ngập ngừng:

- Ừ... ừ, tì tao cũng lớn rồi chứ bộ.

- Dĩ nhiên, ta có bảo mi còn bé đâu. Mà ai thế?

- Người ni quen lắm, mi cũng biết nữa đó, đoán thử xem. Tôi thả ga cho xe đi thật chậm đũa trí nhớ về những ngày còn bé. Hồi đó thì chưa có ai để đoán nổi có thể là người yêu của My bây giờ cả. Tôi mừng tượng thấy người con trai đó hẳn My phải thương yêu ghê lắm nên My mới có thể vượt trở ngại “bay” bào tận Sài Gòn để thăm người yêu. Tình yêu của My quả thật mãnh liệt hơn tôi tưởng.

- Sao đoán ra chưa? My hỏi, tôi lắc đầu:

- Chịu.

- Hạnh dở quá.

- Làm sao tao đoán nổi, những người ngày xưa tụi mình quen đều nhỏ nhít, biết ai đâu mà đoán. My cười tủm tỉm:

- Ờ, Hạnh nhớ Tuyết Hồng không? Tôi nhăn mặt, và kêu lên:

- Nhớ, Tuyết Hồng “đuôi ngựa” phải không? My cười khúc khích:

- Ừ, ừ Hồng đó.

- Mà sao, Hồng bây giờ ở đâu?

- Ở Sài Gòn như Hạnh.

- A, thế tại sao không gặp nhỉ? My cong môi:

- Mi mà cần gặp ai, tối ngày chỉ có cặp bồ. Tôi cho tay ra sau cầu cánh tay My:

- Nhảm nhí, bồ ta ở xa Sài Gòn hàng trăm cây số, làm sao mà gặp hoài được.

- Mi sướng ghê!

My nói, tôi cười:

- Lại sướng, ừ thì sướng, tại sao?

- Tại bồ ở gần.

- Thế mà gần đó hử, xa như chưa bao giờ xa thế còn gì. My nhăn:

- Mi nói vậy còn ta thì sao?

- Ừ, ừ...

Tôi ngập ngừng, ừ, mà người yêu của My là ai?

- Hạnh dốt, ta nhắc tới Hồng mà mi chưa đoán ra ai hết à?

- A, ta đoán ra rồi. Tôi kêu lên giữa đường:

- Hải, anh Hải phải không? Anh trai Hồng đuôi ngựa chứ gì nữa.

Thảo nào...

Không quay lại tôi cũng biết má My đang hồng lên vì ngượng. My hỏi:

- Thảo nào chi...

- Thảo nào ta thấy ngày xưa anh Hải đã có vẻ cảm tình đặc biệt với bé My rồi...

My la lên:

- Đừng có nói ầu, ngày xưa nhỏ nhít biết chi mà cảm tình.

- Mi nhỏ nhít nhưng anh Hải không nhỏ nhít, ai cấm anh Hải thương mi nào. My tựa cằm lên vai tôi thì thầm:

- Đến thăm con nhỏ Hồng một lát nghe Hạnh.

- Gớm, bây giờ mới nói. Tôi trêu My, My nhăn nhó:

- Thôi mà, mi đùa hoài. Ta không có ý gặp anh Hải đâu mà chọc. Anh ấy đi lính lâu rồi mi ơi.

- Ta biết! Anh Hải ở đâu?

- Hình như Vĩnh Long. Tôi so vai:

- Hơi xa Sài Gòn đó nhưng biết đâu...

- Chi?

- Biết đâu ông ấy chả về phép bắt nờ...

My nghe nôn nao:

- Ta cũng đang mong như thế, trước khi vô Sài Gòn ta có viết thư cho anh Hải. Tôi cười – nghe thương My nao nao, My thật hiền thật dễ thương và dễ tin tưởng. Một bức thư báo tin mà My cũng có thể nghĩ Hải sẽ quay về được. Tôi thì không nghĩ thế. Chuyện lính tráng mà My tưởng như chuyện đi chơi không bằng. Nhìn My, tôi hiểu My đang nhớ Hải ghê lắm. Ai mà chả thế, xa nhau cả ngàn cây số làm sao mà mỗi phút nhớ nhau lại có thể “dù” về thăm nhà được. Tôi ước ao dùm My – có Hải

- Ừ, biết đâu đấy, Hải chẳng về như điều My tin – My nhỉ? Tôi dừng xe trước cửa nhà Hồng, căn biệt thự nguy nga khiến tôi thoáng ngại ngùng trong phút chốc. Tay My run run bấm nút chuông. Tôi bảo My:

- Bình tĩnh nhé, coi chừng người ra mở cổng cho chúng mình lại là Hải thì đòi My lên tiên rồi đó My. My rút tay lại:

- Thôi, Hạnh bấm chuông đi. Tôi chùn vai:

- Thôi, thôi...

My năn nỉ:

- Mi bấm chuông dùm ta đi Hạnh, ác quá à!

Tôi cười

- Thấy tội nghiệp My ghê nên không nỡ trêu tiếp. Tôi nhón chân bấm chuông trong nỗi hồi hộp của My. Một người con gái mặc pyjama xanh chạy ra, theo sau là mấy cậu bé lóc nhóc. My chỉ:

- Tuyết Hồng ra kìa Hạnh. Tôi cũng nhận ra Hồng. Bây giờ Hồng lớn nhiều, duyên dáng hẳn ra. My nói:

- Hồng, còn nhận ra My không? Hồng kêu rú lên mừng rỡ:

- A, My. My vào đây bao giờ vậy? My cười chỉ tôi?

- My vào hôm qua, ở nhà Hạnh. Hồng cũng vừa nhìn ra tôi, con nhỏ đập lên vai tôi:

- Cả Hạnh nữa, bộ quên Hồng rồi hay sao mà lặng thinh vậy? Tôi cười:

- Đâu có quên, tại thấy Hồng gặp My vui quá nên mình làm thinh cho mấy bồ chào nhau đấy chứ.

- Trời ời! Hạnh khách sáo ghê!

Hồng nói và nắm tay chúng tôi kéo vào nhà:

- Nhớ mấy bồ ghê vậy đó. Từ ngày xa Huế đến giờ Hồng mất liên lạc với tất cả trừ My ra. Hồng chẳng gặp ai nữa hết, buồn ghê đi. Hồng nói liền thoáng hết chuyện này đến chuyện khác. My ngồi thu tròn như con mèo nhỏ trong Salon, đôi mắt xa xăm. Một lát Hồng nói:

- My, Hạnh ở lại đây với Hồng chiều về nghe. Hôm nay Mẹ Hồng làm bún chả giò để đãi ông con trai về phép. Có thêm Hạnh, My chắc là vui ghê lắm. My giật nảy mình ngơ ngác, tôi thở phào nhẹ nhõm theo mắt ngằm với My “lên tiên rồi nhé!”. My nhìn “trả” tôi bằng ánh mắt reo vui cùng nụ cười e ấp. Tôi hỏi Hồng:

- Anh Hải đâu Hồng, chẳng biết tám chín năm rồi anh Hải có nhìn ra tụi mình không nhỉ? My nhìn tôi bằng con mắt cảm ơn vì thật tình My cũng đang mong gặp anh Hải ghê lắm. Hồng cười:

- Để Hồng đi kêu anh Hải. Từ hôm qua đến giờ anh ấy chỉ nằm nhà xem kiếm hiệp. Hồng nói xong chạy vụt vào nhà. Còn lại hai đứa, tôi bắt đầu trêu My:

- Một châu kem đấy nghe. Hôm nay My lên tiên rồi nhá!
- My đỏ hồng đôi má, con nhỏ ừ, ừ, liên hồi và la kèm theo:
- Mi nói nhỏ nhỏ cho ta nhờ với, mấy châu kem cũng được hết. Tôi cười ròn tan trong nét ngượng ngùng bối rối của My. Hồng đi ra, theo sau một người con trai cao lớn với mái tóc lính cũn cợn – tôi nhận ra ngay anh Hải của thửa bé. Hồng chỉ tôi:
- Anh Hải, đồ anh biết ai đây? Tôi gật đầu chào anh Hải. Anh Hải kêu:
- A! Cô bé Hạnh chứ ai.
- Anh Hải nhớ giới ghệ Hồng khen và chỉ My, hóm hỉnh:
- Còn ai đó, anh nhớ không? Hải nhìn My nheo một mắt lắc đầu:
- Không. My ngúng nguẩy quay đi giả vờ dối, Hồng kêu:
- Ừ ừ, điệu hoà. Tôi cười:
- Tại có mặt tụi mình nên anh Hải còn mắt cỡ đấy. Hải cười ồn ào – đúng là lối cười của mấy ông nhà binh
- tiếng cười thoải mái, ròn rã không ngại ngùng ánh mắt mắng thăm âu yếm của người yêu. Nhìn nụ cười của Hải, bỗng dưng tôi nhớ Huy quay quắt, xót xạ Cũng gần hai tháng rồi Huy không về thành phố. Điều đó đôi lúc cũng khiến tôi cảm thấy lo âu không chừng.
- Hồi xưa cô bé này phá phách nhất bọn đó nghe. Hải nói và chỉ tôi. Tôi cười cười:
- Đâu có, anh nói oan cho Hạnh. My chen vào.
- Đúng từ khuya rồi còn oan nỗi gì. Tôi nhăn nhó:
- Bây giờ có hai người rồi thì nhau bắt nạt “tui” đó phải không? My cúi đầu cười nhẹ nhẹ. Hải ngồi xuống bên cạnh My, má con nhỏ đỏ hồng trong buổi sáng đẹp trời, tôi thấy vui lây niềm vui của My.
- Hạnh ở Sài Gòn lâu chắc rành đường lăm phải không? Hải hỏi, tôi không trả lời. Hải nói tiếp:
- Chiều nay phải nhờ Hạnh hướng dẫn anh, My và bé Hồng đi chơi đấy nhé. Tôi dấy lên:
- Ừ, đâu có được. Chiều nay Hạnh bận, đang tính đem con nhỏ My đến giao cho anh, nhờ anh đưa My đi chơi hộ Hạnh đấy. Từ hôm qua đến giờ My chưa được đi đâu cả. My hét lên:
- Mi... bỏ tao sao, Hạnh? Tôi nheo mắt với My:
- Ta gởi tạm mi thôi, tối ta lại lãnh về, chịu không? Anh Hải giữ hộ Hạnh nghe, anh Hải? Hải cười với tôi:
- Chóng thật, mới ngày nào còn lê la chơi bán hàng ngoài ngõ mà bây giờ cô nào cũng lớn và lém không chịu được, anh xin chào... thua các cô luôn. Tôi nhìn Hải cười hóm hỉnh:
- Ừ, có lớn mau như thế anh mới có dịp... tỏ tình với bé My chứ, nhỏ

nhít hoài anh đâu dám phải không? My la tôi không ngót trong lúc Hải nhìn My gật gù:

- Hạnh nói thật... có lý. My nhìn Hải ừ ừ thật dài, thật nũng nịu và âu yếm. Để hai người tự do với nhau bằng mắt, tôi giả vờ ngó vu vơ qua song cửa

- Trời hôm nay trong sáng và nhiều nắng hơn mọi hôm. My quay sang bầm nhẹ vai tôi. Cô bé nói thật nhẹ.

- thật êm đềm.

- Nắng hôm nay đẹp ghê Hạnh nhỉ? Đã lâu lắm rồi hôm nay My mới được sống một ngày có nắng tuyệt diệu như thế này...

Tôi không quay lại nhìn My cũng đoán được đôi mắt My đang mơ màng say đắm. Tôi nói thật khẽ:

- Nắng của My

- Một ngày cho riêng My thôi đó". Từ khi chị Vân theo chồng đổi về Mỹ Tho, đây là lần đầu tiên tôi lặn lội đường xa đến thăm. Ngày chị chưa lấy anh Khải, hai đứa chúng tôi ít khi rời xa nhau lấy một bước. Nhưng đến lúc lập gia đình, chị đã vui vẻ từ giã tôi một cách tự nhiên, và tôi tự hỏi, tại sao chị lại có thể như thế. Nghĩa là không luyến tiếc, nhớ nhung hay bịn rịn một chút nào đứa em gái mà chị đã bao nhiêu năm gần gũi. Lúc thoát đầu tôi ngạc nhiên và bức tức. Nhưng từ khi gặp Huy thì tôi hiểu nguyên do tại sao chị có thái độ ấy. Tình yêu! Không thể có một động lực nào mạnh hơn và chỉ tình yêu mới có thể thúc đẩy một người con gái chịu rời xa gia đình, xa những người thân yêu nhất. Chị Vân hẳn là phải yêu anh Khải lắm cũng như tôi thương yêu Huy biết bao nhiêu. Nên tôi đã không ngần ngại, gạt bỏ mọi rụt rè e ngại ngày thường và thuyết phục Ba Mẹ tôi. Mới đầu Mẹ bảo muốn cho tôi xuống thăm vợ chồng chị Vân lắm vì bà cụ cũng đã lâu không được gặp cháu Bách, con đầu lòng của họ. Nhưng mẹ lại ngại tôi là gái, đi đường... không yên tâm nên hứa vào dịp nào khác bà cụ khỏe sẽ dắt tôi đi. Mỗi sau Ba tôi phải can thiệp (ông cụ lúc nào cũng hiểu ý các con, nhất là con gái) mẹ tôi mới bằng lòng với điều kiện dung hòa là tôi phải dắt Việt, cậu em út đi. Tôi mỉm cười lúc đó, cảm động vì sự quan tâm của mẹ về tôi. Nhưng tôi lớn rồi, nào phải còn như bốn năm năm trước. Tự dưng tôi lại thấy hơi bứt rứt. Mẹ tôi không biết rằng, tôi còn một lý do khác để háo hức vượt gần trăm cây số thăm người chị ruột. Một lý do như hôm nào My đã có, và hình như tôi được khuyến khích vì My nên bắt chước nó. Ngày chủ nhật, tôi thức dậy sớm, mặc dù đã cân nhắc, sửa soạn từ hôm trước, đến lúc lên đường tôi vẫn loay quanh với những câu hỏi:

- “còn quên gì không nhỉ?”, “quà cho chị Vân, quà... cho Huy nữa”.

Đội mãi sốt ruột, Việt phải gắt lên:

- gớm chị cứ đi ra đi vào mãi, bộ sửa soạn về nhà chồng hay sao thế. Tôi lườm nó và bỗng thấy nóng bừng hai má. Hai chị em líu ríu “dắt” nhau ra bến xe. Quãng đường thì không dài lắm nhưng cũng mất đến hai tiếng đồng hồ mới tới vì kẹt xe ở cầu Bến Lức. Rồi lại loay hoay mất nửa tiếng đồng hồ mới hỏi thăm và tìm được đường Yersin. Sau biến cố hai lần từ Tết Mậu Thân, con đường này hầu như tan nát hẳn. Nhà cửa chỉ còn là những nhà cất tạm bằng tôn cháy. Đường nhấp nhô ổ gà và bụi kinh khiếp. Anh Khải ở trong trại quân ngay đầu đường. Chị Vân đang dạy bé Bách học võ lòng, mừng rỡ hơn cả tôi tưởng. Chị nắm tay tôi và véo má Việt. Cu cậu ngượng ngập nhìn quanh. Chị hỏi han tôi đủ chuyện và dù tôi không thắc mắc chị vẫn giải thích. Từ Tết đến giờ không về thăm ba mẹ được vì anh phải đi hành quân luôn và tình hình không yên ổn lắm. Chị cười:

- Ở đây nghe thử pháo kích một đêm xem. Tôi nói:

- “em chả lạ gì”. Hồi nọ Sài Gòn bị liên miên. Hồi hộp lắm mà cũng thê thảm lắm. Đêm nằm nghe đạn bay veo veo trên đầu. Sáng ra đã thấy có nhà cháy, người chết. Viên đạn và nạn nhân đều vô tình như nhau, chỉ có những kẻ bắn là cố ý. Tôi thù ghét và sợ hãi chúng nó. Những ngày Tết chạy tót tăm mặt mũi từ nơi này sang nơi khác để tránh chúng nó vẫn còn ấn tượng sâu đậm trong đầu óc tôi. Chị Vân bảo tôi đi tắm và thay quần áo. Chị nói hôm nay không nấu cơm nhà, mấy chị em mình ra tiệm, anh Khải có về thì sớm nhất cũng phải bảy tám giờ tối. Rồi chị đi sửa soạn nước, xà bông, khăn tắm cho tôi y như tiếp đãi khách. Tôi bật cười, nhớ lại ngày trước. Buổi chiều đi học về đứa nào cũng tranh nhau tắm trước để khỏi phải cát hộp xà bông và tắt máy bơm nước dưới sân. Nhiều khi xô đẩy nhau để vào nhà tắm, khiến mẹ phải quát lên, chúng tôi tìm ra giải pháp... “oẳn tù tì” xem ai thắng. Những ngày ấy thật vui, thật vô tư bây giờ thì xa vời quá. Chị Vân giờ đã thành... bà Khải, được quyền xử dụng tiếng “mẹ” ngọt ngào và chiều đãi tôi như khách. Tôi chậm chạp để từng lon nước lên người để tận hưởng cảm giác mát mẻ dễ chịu thấm dần vào cơ thể. Văng vẳng tiếng chị Vân vừa đùa với con vừa hỏi chuyện Việt, cười khúc khích. Tôi chợt nghĩ tới Huy, lòng rộn rã. Mai kia, rồi tôi sẽ giống chị Vân, trở thành... bà Huy (ai mà chả muốn lấy được người mình yêu nhỉ?) và tôi tưởng tượng trước tiếng mẹ ngọt ngào tôi sẽ thốt ra với con tôi. Con chúng tôi. Chỉ mới nghĩ đến thế tôi đã thấy nóng mặt và tự nhiên tôi nhìn khắp chung quanh. Gần trưa

chúng tôi dắt nhau ra chợ đi một vòng mua vài thứ trái cây trước khi đi ăn cơm. Đường xá ở đây vắng vẻ, bước nghênh ngang cũng chẳng lo bị xe đụng như đi ở hè phố ở Sài Gòn. Thỉnh thoảng tôi gặp vài tốp lính Bộ Binh vai áo mang số 7. Tôi nghĩ tới Huy, chàng cũng ở Sư đoàn ấy. Trung đoàn II, Huy thường nói đùa:

- số anh hên lắm, Sư đoàn, Trung đoàn cộng lại với nhau vừa vặn... 9 nút. Tôi hỏi anh mê đánh bài lắm hay sao mà lúc nào cũng nút với nút. Huy cười, lắc đầu cải chính. Không thích đánh bài, nhưng hay tham dự chiến dịch "Seven Crown". Tôi thắc mắc vì cái tên ngoại quốc lạ tai ấy, nhưng không dám hỏi sợ Huy bảo tò mò việc "Mật"... nhà binh. Ăn xong chúng tôi đi dọc theo đường bờ sông. Vài con tàu nhỏ đậu trong căn cứ Hải Quân im lìm và cô đơn. Tôi thấy nao nao trong lòng, thương xót vụ vợ Ngang nhà Bưu Điện, tôi rủ chị Vân vào. Hết sức vất vả, tôi báo tin cho Huy biết bằng điện tín về sự hiện diện của tôi ở tỉnh lỵ này. Tôi nghĩ đến nét rạng rỡ trên khuôn mặt Huy lúc cầm điện tín trong tay. Nhưng chẳng biết Huy có nhận được hay không, hay cũng đi hành quân như anh Khải? Sau cùng tôi tự an ủi, là mình còn ở đây ít nhất ba ngày nữa, trước sau gì chẳng gặp Huy. Bây giờ nôn nóng thế nào cũng không thay đổi được gì. Chị Vân không nhìn tôi, nhưng tôi thoáng thấy chị mỉm cười ranh mãnh. Tôi đã kể chị nghe bóng gió về "người bạn trai của em" cũng đóng gần đây. Giấc ngủ trưa kéo dài mệt nhọc đường xa và buổi chiều ngắn lại vì tôi bận rộn với việc bếp núc cùng chị Vân. Nhưng buổi tối, khi anh Khải trở về và ăn cơm xong, tôi bắt đầu nóng ruột. Đã gần 8 giờ. Ánh sáng đục dần và một vài căn nhà đã lên đèn. Tôi đùa với bé Bách để che dấu sự mong ngóng trên nét mặt, nhưng mọi người (dù mọi người

- trừ chị Vân

- chẳng ai biết chuyện tôi) hình như đều nhìn tôi một cách kỳ cục. Tôi giật bắn người, tiếng Honda rú lên trước khi tắt lịm trước cửa nhà. Dù đã sửa soạn tinh thần và biết trước tôi vẫn bàng hoàng khi Huy hiện ra giữa khung cửa. Chàng bắt tay anh Khải, chào chị Vân và mỉm cười với tôi. Tôi luống cuống hết nhìn Huy lại nhìn anh chị Khải, then thùng như vừa phạm một điều lầm lỗi, anh Khải mời Huy ngồi, nhưng chị Vân đã té nhị đi thẳng vào điều tôi muốn:

- Nhà cửa chật hẹp, để cô cậu đưa nhau đi uống nước có lẽ... vui hơn. Chị Vân nháy mắt trêu tôi. Tôi vội vã thay quần áo và lí nhí xin phép. Anh Khải nhắc nhở:

- Ở đây giới nghiêm chín giờ và hay có pháo kích, cậu đưa cô ấy về sớm nhé. Ngày mai sẽ tha hồ đi chơi phố. Chị Vân lườm chồng, ra

điều chồng vô ý, kém tế nhị. Anh Khải tỉnh bơ:

- Tôi nói thật đấy chứ. Huy cười dễ dãi, bắt tay cảm ơn anh Khải rồi cùng tôi ra đường. Tôi ngồi sau chàng và không dám quàng tay ngang người Huy như mọi lần ở Sài Gòn vì biết mọi người đang nhìn theo. Huy phóng vụt đi, cười nho nhỏ:

- Trông em... cao bồi quá. Tôi ngỡ:

- Anh không thích sao?

- Thích chứ. Gặp em là mừng phát điên lên rồi, đâu dám đòi hỏi gì nữa.

- Có quyền chê bai mà. Em chiều anh hết đó.

- Thực không?

- Thực. Huy thắng xe lại bất ngờ dưới một tàng cây thấp, ngoái cổ bảo tôi:

- Hạnh hôn anh một cái nào!

Tôi rú lên:

- A... cái đó thì không được, kỳ cục quá à. Huy cười khúc khích rồi nhả mạnh tay gạt Tôi véo thật đau vào tay Huy để “trừng phạt” sự nham nhở của chàng. Huy đưa tôi đến một quán kem dọc bờ sông. Chiếc bàn nhỏ kê sát bên cửa lưới ngó xuống giòng nước. Huy kéo ghế cho tôi và khi tôi ngồi chàng hôn phớt qua má tôi một cách kín đáo. Tôi lờm Huy lắc đầu:

- Anh... quý ghê cơ Huy gọi nước mà không cần hỏi ý kiến vì đã biết ý thích của tôi. Tôi lặng lẽ quan sát Huy. Chàng đen và có vẻ hơi gầy, chắc hẳn những ngày gần đây chàng phải đi hành quân luôn. Huy vẫn mặc quân phục và ở một tay áo tôi bắt gặp một miếng vá vụng về. Gió sông lồng lộng thổi. Tôi đưa mắt nhìn ra giòng nước. Những đợt sóng lăn tăn nhấp nhô và mặt trăng lưỡi liềm lặn lơ dưới đáy nước, gợi cho tôi một sự lạnh lẽo mơ hồ trên da thịt. Huy tự tay pha ly soda chanh cho tôi. Những tiếng lanh canh va chạm của ly và muỗng cho tôi một ý niệm về thời gian. Những buổi tối đi chơi với nhau ở Sài Gòn tôi và Huy thường hay vào quán Lan Phương ngồi lúc gần tám giờ tối. Tôi nhớ lời anh Khải hỏi lại Huy:

- Ở đây giới nghiêm sớm vậy anh?

- Ừ, chín giờ, vì Việt Cộng pháo kích hoài. Huy châm thuốc lá, ánh lửa lập lòe nhảy múa trên khuôn mặt chàng, trong một tích tắc tôi bắt gặp hình ảnh nồng nàn của Huy nhìn tôi đắm đắm. Tôi hỏi khẽ:

- Tối nay anh ở đâu?

- Nhà một người bạn, sáng mai vù về thật sớm. Những ngày em ở đây anh sẽ gặp em buổi tối. Trừ những buổi “dù” được bắt ngờ nếu không đi công tác. Tôi lo ngại:

- Khéo bị phạt chết anh ạ. Huy mỉm cười nhái giọng Hùng Cường kéo dài ra:

- Lính... mà em!

Một toán quân nhân kéo vào quán, ồn ào. Huy nói nhỏ:

- Cũng dân Trung đoàn II đấy. Có một thằng quen anh. Cho nó lại ngồi với tội mình nhé, tối nay anh ngủ nhà nó. Tôi vui về:

- Vâng, anh mời anh ấy đến. Huy gọi lớn:

- Quân, lại đây mày. Quân tiến lại chào tôi:

- Chào chị Hạnh. Tôi có nghe Huy nói về chị. Tôi trêu:

- Còn tôi thì vẫn nghe Huy nói về anh.

- Chắc là nói không... tốt lắm.

- Anh đùa nghị!

Chúng tôi cùng cười. Câu chuyện xoay quanh những chuyện vặt vãnh. Tôi cảm thấy hơi khó chịu. Bổng Quân nói:

- Huy tốt số thật. Có người chịu khó vượt gần trăm cây số đường đất tới... tâm tình thì hạnh phúc nhất rồi còn gì. Chả bù cho tôi...

Quân bỏ ngang. Tôi tò mò:

- Anh... sao ạ?

- Tôi thì chả bao giờ có cái điểm phúc ấy.

- Anh chưa gặp đó thôi, và cũng tại anh không chịu đi tìm. Hạnh phúc có khi tự đến, nhưng cũng có lúc mình phải đi tìm nữa chứ. Quân nói giọng thành thật:

- Tao ra với tội nó một chút, tối nay mày ngủ ở nhà tao chứ? Huy gật đầu. Quân chào tôi rồi sang nhập bọn với những người lính cùng vào lúc nấy. Huy nhìn tôi nói:

- Mình đi dạo một lát rồi anh đưa Hạnh về nhé? Huy dìu tôi xuống chiếc ghế đá sát bờ sông trong công viên gần trại Hải Quân. Chàng hỏi tôi về gia đình và phố phường Sài Gòn. Tôi nghe giọng nói của Huy thoáng những âu yếm khác lạ. Tôi hỏi nhỏ:

- Gần Tết rồi anh nhớ không? Huy gật đầu.

- Tết này anh về chứ? Huy ngập ngừng:

- Có thể, làm sao mình biết trước được, nhà binh mà em. Sợ hơi khò, vì kỳ Tết Mậu Thân vừa rồi còn đậm nét lắm. Tôi chợt buồn.

Những người lính chiến dù là Bộ Binh hay Không Quân, Hải Quân, dù là lính Trung Đoàn II hay gì đi nữa thì cũng đều cực nhọc như nhau và cực nhọc ấy như kéo dài miên viễn. Tôi thấy thương họ và gần gũi họ vì anh tôi, bạn tôi, những người thân, và nhất là Huy đều là họ. Những người quanh năm không mấy khi được nhìn thấy ánh đèn thành phố và hàng đêm quen mắt với ánh lửa hỏa châu, nghe tiếng súng và không được ngủ. Tôi xiết chặt tay Huy và dù tôi không

nói, Huy cũng hiểu. Chàng quệt ngón trỏ trên má tôi, âu yếm:

- Xa nhau càng nhớ nhau thêm, em ạ. Nhờ vậy mới có những lần gặp nhau thú vị thế này. Rồi suốt đời mình còn nhiều lần như thế này nữa, em có can đảm đón nhận không? Tôi gạt đầu vui vẻ cam chịu và gục đầu trên vai Huy. Lưng trời xuất hiện bất ngờ vài trái hỏa châu, vài tiếng súng ròn rã ở xa vọng về. Tôi nói khẽ:

- Sài Gòn cũng thế đó anh. Mọi người cùng chiến đấu như nhau cả. Trong thoáng chốc, Lan, My với chuyện tình của chúng nó ào ạt kéo về trí nhớ tôi, và tôi thấy khuôn mặt người yêu gần kề trong gan tấc.

Dễ Ghét

Chương 4

Một Thoáng Qua Đi

Tôi gặp lại Hưng trong một tiệm bán Mỹ phẩm – Bazar ở thương xá Tax. Lúc đó tôi đang lui cui chọn một thỏi son màu hoa đào. Màu mà chồng tôi thường tỏ ý thích. Hưng đứng sát bên tôi gọi thật khẽ bên tai tôi, tôi mới ngẩng đầu lên. Hưng đứng đó thật xa lạ.

- thật người lớn. Tôi ngỡ ngàng trong một phút không ngờ đến.

- Vân lớn quá!

Hưng nói, tôi chớp mắt chưa kịp trả lời, Hưng cười:

- Vân quên mình rồi sao?

- À, không. Vân nhớ chứ, nhớ lắm chứ!

Tôi nói vội vàng. Hưng nhỏ nhẹ:

- Hưng thì chả bao giờ quên nỗi Vân. Kỷ niệm của chúng mình nhiều quá, dễ thương và đáng nhớ quá. Vân có nghĩ thế không? Tôi nhìn Hưng – hình ảnh cậu học trò mười sáu tuổi và tôi – cô bé mười bốn của mười năm về trước còn ẩn hiện đâu đó, dẫn dắt trí nhớ tôi trở về những ngày thơ dại và một mối tình cũng thơ dại không kém. Quả thật, kỷ niệm của chúng tôi khó quên vô cùng. Tôi còn nhớ như mới ngày hôm qua, Hưng chở tôi đi học bằng chiếc solex cũ mượn được của bà chị, những buổi sáng đón tôi đi học và về ngang qua những con đường rợp bóng Mẹ Và, những câu nói vụng về, ngớ ngẩn của hai đứa đã chứa đựng biết bao nhiêu là âu yếm ngấm ngấm. Những gói me, những trái ổi, trái khế chua Hưng hái cho tôi chứa đựng biết bao nhiêu ý nghĩa, tràn đầy tình tứ. Với chúng tôi, như thế là tình yêu, là thương nhau rồi đó. Tôi còn nhớ, lần đầu tiên tôi khóc vì một

người con trai, cho một tình yêu nhỏ dại. Đó là ngày Hưng bị bắt trong thời gian tranh đấu Phật Giáo, Hưng dự vào cuộc biểu tình cùng với các anh sinh viên và học sinh các trường. Trong số đó có tôi, nhưng rất may mắn là tôi không bị bắt. Buổi sáng nghe tin Hưng bị giam, tôi khóc ồn ào – khóc như một đứa trẻ con nghe mình lạc lỏng vì người thân chợt đi xa không về, giận dữ như mình bị bỏ rơi và nhớ nhung mỗi đoạn đường vắng phải đi bộ một mình. Tôi không nghĩ tôi khóc vì người yêu. Hai ngày sau Hưng được thả Hưng khoe tôi những vết bầm trên đùi, tôi nghe xót xa tràn lên đôi mắt. Từ đó tôi không theo Hưng và các anh sinh viên nữa. Chúng tôi lại sống bình yên trong tuổi học trò cho đến ngày tôi theo gia đình đi xa

- Bỏ lại tỉnh nhỏ với những kỷ niệm vui buồn không dứt cùng với khuôn mặt người con trai thương tôi và tôi thương bằng những nhung nhớ bụi ngùi. Bây giờ gặp lại Hưng giữa thành phố lớn. Trước mắt tôi, Hưng không còn là cậu học trò nhút nhát của ngày nào nữa. Và, chắc dưới mắt Hưng, tôi đã trở thành một người đàn bà.

- Vân đi phố một mình thôi sao? Hưng hỏi, tôi cười nhẹ:

- Ừ, tại ở nhà buồn quá, Vân đi mua vài thứ lặt vặt. Hưng chỉ thối son, hộp phấn trong quầy hàng:

- Lặt vặt là những thứ này đây phải không? Tôi gật đầu, Hưng hỏi:

- Vân mua xong chưa?

- Xong rồi, chờ Vân một chút xíu. Chờ bà bán hàng gói xong hàng, tôi mở ví trả tiền bằng hai tờ năm trăm, Hưng nhìn tôi, ánh mắt đắm thắm và nụ cười ranh mãnh như ngầm nói với tôi:

- Sao bây giờ Vân già dặn thế? Vân người lớn thế? Và chừng chặc thế. Bất gặp ánh mắt đó, nụ cười đó, tôi nghe má mình nóng rang lên như thừa còn con gái tôi được nghe người yêu chế riếu trêu chọc âu yếm vậy. Tôi nghe vui vui.

- Cười gì thế? Tôi hỏi Hưng trông không và thân mật.

- Trong Vân chừng chặc như... bà lớn. Tôi cười rộn ràng:

- Bà thôi chứ không phải bà lớn. Vân có chồng là đã trở thành Bà rồi còn gì nữa. Song tôi đã không nói cho Hưng nghe chuyện đó. Không hiểu tại sao? Hưng rủ tôi đi dạo phố, đi ăn kem, uống nước. Tôi nhận lời Hưng không e dè, ngần ngại. Trong một thoáng tôi cứ ngỡ mình còn con gái và tưởng như mình đang tung tăng dạo phố với người yêu. Chẳng hiểu đọc được được những ý nghĩ của tôi lúc này, chồng tôi có giận tôi không nhỉ? Quân thường bảo tôi còn trẻ con quá và chưa ý thức được mình đã là vợ và sắp làm Mẹ. Những điều Quân nói thường xuyên đến độ tôi không còn muốn nghe, muốn nghĩ đến nữa. Tôi vẫn còn ham thích cuộc sống tình nhân hơn cuộc sống vợ chồng

nhiều. Tôi sống không thực tế. Lúc băng qua đường, quen như khi đi với chồng, tôi nắm nhẹ cánh tay Hưng

- thật tự nhiên – Hưng không tỏ thái độ ngượng ngùng hoặc lợi dụng sự thân mật ấy của tôi, mà cũng thản nhiên như tôi. Buông tay Hưng ra tôi thầm nghĩ đến Quân và không thấy mình có lỗi với chồng bởi sự thân mật ấy. Chỉ là những cử chỉ bình thường, tôi nói với Hưng khi hai đứa ngồi trong tiệm nước:

- Chúng mình vẫn thế. Chẳng biết Hưng có hiểu câu nói của tôi không? Hưng hỏi tôi:

- Vân uống gì? ăn kem đã nhé. Tôi lắc đầu:

- Cho Vân một ly sữa tươi. Hưng gọi coca cho Hưng và sữa tươi cho tôi. Đẩy đĩa bánh đến gần, Hưng chọn cho tôi một chiếc bánh kẹp sữa. Tôi nhận chiếc bánh cắn đôi một cách ngon lành vui thích và thấy như mỗi phút mình mỗi trẻ lại, hồn nhiên như thửa nào xa xôi lắm cùng với Hưng và đám bạn cùng lớp chia nhau khúc bánh mì trong dịp cắm trại hay picnic xa thành phố. Chia nhau khúc mía, những cái kẹo vừng, những trái ổi chín mới hái mà không thấy e dè ngượng ngập nào hết. Tôi nhìn Hưng:

- Hồi nhỏ vui ghê, Hưng nhỉ? Hưng gật đầu:

- Trông Vân bây giờ cũng chẳng khác ngày xưa là mấy. Tôi hỏi:

- Tại sao vậy? Ngày xưa Vân mười bốn. Hôm nay Vân hai mươi bốn. Cách nhau quá xa.

- Mười bốn và hai mươi bốn chỉ như cái chớp mắt dài. Nhìn Vân lúc này, đâu có ai nghĩ là Vân hai mươi bốn tuổi. Tôi nghiêng nghiêng mái tóc hỏi Hưng:

- Theo Hưng, Vân bao nhiêu tuổi?

- Mười tám, hai mươi là cùng. Tôi cười:

- Tại sao không bảo Vân chừng mười bốn như ngày xưa có hơn không? Hưng cười theo tôi:

- Ủ, Hưng cũng đang định nói thế.

- Thôi, cho Vân xin. Hưng bảo:

- Thật mà, Vân trẻ lắm, trẻ đến độ Hưng không ngờ đấy. Bạn bè mình ngày xưa giờ có chồng có con cả rồi. Đâu có ai trẻ mãi bằng Vân. Hưng nói bằng nét mặt thành thật và nghiêm trang. Tôi tin là Hưng không nịnh tôi vì tôi biết mình còn trẻ hơn số tuổi thật, rất nhiều người đã bảo tôi như thế và không ai tin là tôi đã lấy chồng. Buổi sáng nào chợt thức giấc thấy mình đã thành đàn bà và bên cạnh mình

- người đàn ông của những ngày còn là tình nhân thì quá quen thuộc

- nhưng của những ngày làm chồng thì lại quá mới mẻ, xa lạ khiến

mình nghe băng khuâng lạc lõng và muốn oà khóc như trẻ thơ Muốn trở về nằm vùi trong lòng Mẹ kể kể, những nhẽo như hồi còn nhỏ. Không ngờ nổi mình lại có thể làm vợ và người đàn ông mình yêu lại có thể làm chồng. Mới hôm qua còn nhìn nhau bằng ánh mắt mê đắm lẫn lo âu vì không tin mình được ở bên nhau. Buổi sáng thức dậy thấy cuộc sống hai đứa là những gấn bó dài lâu không rời, không dứt. Thôi, những nghi lễ phiền toái cũng tròn rồi. Thôi, những dối hờn, lo lắng cũng chẳng còn dịp để “hành hạ” nhau nữa. Có nhau tất cả rồi. Chỉ cần mở mắt là thấy người mình yêu kề cận. Kề cận cả lúc bữa ăn, lúc uống, lúc ngủ. Ở đâu cũng hiện diện bên nhau. Chẳng hiểu đó có thể là lý do để tình yêu biến dần ra tình nghĩa không nữa. Tôi lo lắng điều đó không ít. Tôi chưa ý thức được điều gì cả. Lúc nào cũng nghĩ mình vẫn là cô tình nhân thích dối hờn hơn là một người vợ phải lo cho gia đình cùng đứa con sắp ra đời. Đứng trang điểm trước gương, tôi nhìn thấy tôi vẫn chỉ là một cô gái, mặc một kiểu áo hợp thời, tôi thấy mình quá trẻ trung không giống một người vợ chút nào. Nhiều lúc tôi thấy Quân buồn vì những trẻ con quá đáng của tôi, tôi lại nghe ám ức dối hờn sao đó. Tuy vậy, những gì Quân không thích tôi đã hoặc cố ý, hoặc vô tình chiều ý Quân hết. Chỗ đến lúc không ngờ, tôi đã khám phá ra tôi lệ thuộc chồng quá nhiều. Lệ thuộc từ đời sống đến ý nghĩ, ý thích riêng tư của tôi. Đó là lúc tôi thấy yêu chồng và cần thiết sự hiện diện của chồng bên tôi nhất. Hưng khuấy đều ly sữa tươi cho tôi một cách tự nhiên và thành thạo. Tôi nghĩ đến ngày bé, chưa bao giờ tôi dám đi chung với Hưng vào quán nước một mình. Lần nào cũng phải hoặc hai ba đứa bạn tôi, hoặc em gái Hưng. Và những cử chỉ vụng về của Hưng khi lau chiếc muống nhỏ, rót một ly nước cho tôi đã làm tội bạn trêu chọc phá phách cho hai vánh tai Hưng đỏ bừng đến không nói thành lời. Đó là những kỷ niệm đẹp, chẳng biết Hưng có nghĩ đến điều đó không?

- Bây giờ Hưng làm gì? Tôi hỏi, Hưng nhìn tôi chăm chú:

- Vẫn còn đi học. Tôi kêu lên:

- Trời ơi, sướng quá. Hưng cười cười:

- Vừa đi học, vừa kèm tư gia cho hai nơi, vất vả lắm. Tôi nheo mắt:

- Kèm cho các cô Tú nhà giàu, thích quá trời còn than gì nữa. Hưng nhìn tôi ngây ngô:

- Sao Vân biết?

- Ồ, biết chứ.

- Mấy cô gái nhà giàu khó chịu quá, đã học... dốt lại... xấu nữa. Hưng nói như thể là phân trần với tôi. Tôi cười khúc khích:

- Ủ, ừ, Vân có hỏi gì về các cô học trò của Hưng đâu. Tự nhiên sao

Hưng khai ra hết vậy? Mặt Hưng đỏ, ngờ ngác đến buồn cười. Tôi tìm thấy ở Hưng nét mặt của cậu học trò mười sáu tuổi lúc này. Thì ra thời gian vẫn không làm phai đi trí nhớ và những cử chỉ vụn vặt của nhau. Vẫn còn sót lại trong Hưng nét ngờ nghệch của cậu học trò nhỏ trước mặt một người bạn gái. Vẫn để lại trong tôi nét nghịch ngợm hồn nhiên của cô học trò mười bốn tuổi biết mình được đề ý đến. Chúng tôi bước ra khỏi tiệm nước – thành phố đã lên đèn. Giờ này Quân đã về và chắc hẳn đang mong tôi ghé thăm. Kệ, ai bảo hỏi sáng giận nhau Quân bảo từ nay tôi muốn làm gì thì làm, muốn đi đâu thì đi, bây giờ tôi đi cho Quân biết tôi đâu phải cứ bám vào Quân mới có thể bước ra phố được nhỉ? Tuy nghĩ vậy tôi vẫn buồn buồn, nóng ruột lạ thường. Chưa bao giờ hai đứa lại cãi nhau một cách vô lý đến thế. chuyện chẳng đâu vào đâu cũng cãi vã nhau, to tiếng và nói nặng đến nhau. Quân bảo tôi:

- Em lúc nào cũng chỉ sống như một đứa con nít mà không bao giờ chịu nghĩ là mình đã lớn và có chồng rồi, hết tuổi lãng mạn rồi. Câu nói đó của Quân như một tiếng dội lớn trong đầu tôi khiến tôi buồn tủi vô cớ, khiến tôi nghĩ là Quân hết thương tôi, hết chiều chuộng tôi như những ngày yêu nhau. Cơn tức tối vỡ òa. Tôi la lối và Quân cũng... la lối. Buổi trưa Quân đi làm một mình. Tôi nằm khóc tỉ tê và ngủ một giấc, trở lại dậy soi gương thấy đôi mắt mình sưng húp xấu xí, tôi lại hí hoáy chườm nước muối, nước nóng lên mắt và rửa soạn trang điểm thật kỹ đôi mắt cho tan biến nét mệt mỏi giận hờn đi. Tôi đi phố một mình, hết giận chồng lại thấy thương chồng quất quay – thương đến bật khóc. Giá có Quân ngay lúc này, tôi đã ôm Quân xin lỗi rồi. Nhưng vắng Quân căn nhà mênh mông lạnh lẽo quá. Tôi cần Quân. Ở bất cứ trường hợp nào tôi cũng cần Quân. Khi giận nhau tôi chán đủ mọi thứ và thời gian sao dài hàng thế kỷ từ lúc Quân đi làm cho đến lúc về. Nên tôi đã không muốn ở nhà, tôi sợ một mình và chờ đợi. Tôi muốn đi dạo phố, mua một món gì đó cho Quân và chúng tôi sẽ hết giận nhau. Hưng ghé vào Khai Trí mua tặng tôi một quyển sách – Hưng thường thế. Ngày nhỏ Hưng cũng đã từng mua sách cho tôi. Phần nhiều sách học và sách đọc của tôi đều Hưng mua cả. Những quyển sách mà cho đến bây giờ tôi vẫn giữ cẩn thận. Quyển sách Hưng tặng tôi không để chữ. Tôi ngạc nhiên hỏi Hưng:

- Sao Hưng không đề tặng Vân? Hưng lắc đầu:

- Thôi, để nguyên thế cho quyển sách còn đẹp...

Tôi nhìn Hưng lạ lùng, Hưng vẫn thản nhiên, một thản nhiên khiến tôi băng khuôn, bứt rứt. Tôi trả quyển sách cho Hưng:

- Nếu Hưng không viết gì cả, Vân không nhận. Hưng kê quyển sách

trong lòng bàn tay hí hoáy viết. Tôi hỏi đùa:

- Để xem Hưng viết gì trong này. Hưng cười:

- Viết về một buổi chiều đẹp và một kỷ niệm đẹp. Tôi nhận quyển sách trên tay Hưng. Hưng nói:

- Ngày xưa Hưng tặng quyển sách cho một mình Vân, bây giờ Hưng tặng cho cả hai người. Hy vọng Vân phải thật hạnh phúc. Tôi tròn mắt ngạc nhiên. Từ lúc gặp Hưng đến giờ tôi chưa nói với Hưng về cuộc sống hiện tại của tôi và chồng tôi. Thì tại sao Hưng biết được tôi đã có chồng nhỉ? Nhưng khi nhìn đến bàn tay mình với ngón tay đeo nhẫn tôi chợt hiểu. Hưng thật kín đáo và tôi cũng thật lặng lẽ. Chúng tôi chia tay nhau ở cuối đường sau khi viết cho Hưng một tấm carte mang tên vợ chồng tôi cùng địa chỉ và bảo:

- Hôm nào Hưng đến nhà chơi. Chồng Vân rất vui mừng tiếp Hưng vì biết Hưng là bạn Vân từ thuở nhỏ. Hưng cười nhẹ, nhận tấm carte bằng một thoáng băng khuâng và quay đi. Tôi không đoán nổi Hưng đang buồn hay đang vui – đang thấy tiếc nuối một kỷ niệm đẹp đã vội rời xa hay đang bằng lòng thoải mái vì vừa gặp lại khuôn mặt mình và người con gái mình yêu trong suốt tuổi học trò nhỏ dại bây giờ đã đổi thay tất cả. Mỗi người là một cuộc sống mới khác nhau mà vẫn còn kỷ niệm của nhau. Kỷ niệm thì bao giờ chẳng đẹp, chẳng đáng yêu, đáng mến nhỉ? Tôi nhìn theo Hưng đi khuất trong đám đông và nghe man mác buồn như kỷ niệm đi theo Hưng cũng vừa tan theo làn sóng người biến mất. OOO Tôi về đến nhà đã thấy Quân đứng ở cửa. Mặt hầm hầm. Hay cố tình làm ra vẻ hầm hầm cũng thế. Tôi cười thầm trong bụng “Em hết giận anh rồi nên nhìn khuôn mặt anh lúc này sao buồn cười đến thế được”. Lướt qua người Quân tôi lọt vào nhà, bắt chợt Quân nắm cánh tay tôi:

- Em đi đâu về?

- Vô duyên chưa, giận nhau ai thềm nói chuyện. Tôi giả bộ còn giận Quân đi thẳng vào nhà. Quân còn nắm chặt cánh tay tôi, nói như hét:

- Anh hỏi em đi đâu về? Tôi giật tay ra khỏi tay Quân:

- Ai nói chuyện với anh mà hỏi. Giận nhau chớ bộ:

- Em đi đâu về đó. Gớm! Sao lại xuống giọng thế, tôi nghĩ và cười thầm nhưng không nói. Tôi dối:

- Đi đâu kệ người ta, hỏi sáng anh nói từ nay ai muốn đi đâu thì đi, muốn làm gì thì làm cấm hỏi cơ mà. Quân cười:

- Hỏi sáng khác, bây giờ khác. Tôi nhăn mặt:

- Không khác.

- Khác.

- Ừ, khác kệ anh. Tôi nói và thay quần áo xong thản nhiên leo lên

giường nằm đắp chăn kín đầu. Quân mon men lại ngồi gần tôi, cù tay vào nách cho tôi cười. Tôi tung chăn ngồi dậy vít đầu Quân xuống. Chúng tôi hôn nhau say đắm. Bao nhiêu giận hờn rồi cũng tan biến theo nụ hôn ấy...

Hết

Nguồn: Mây 4 phương
Người đăng: Thành Viên VNthuquan
Thời gian: 27/12/2003 9:26:54 SA